

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВЯТА МІСІЯ В ОБРАЗАХ

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗАХ

**Дитино, відчини мені двері
твого серця!**

≡ СПАСЕННЯ

АБО

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗАХ

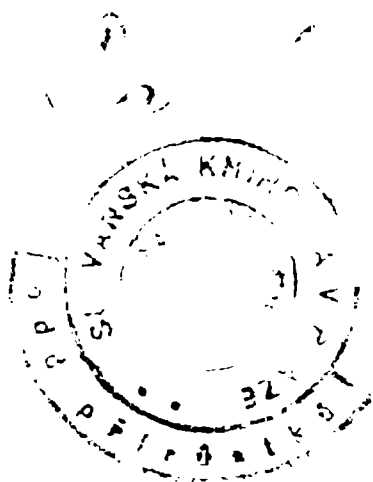
У Ж Г О Р О Д 1 9 3 0

Ч. 2190/30.

Печатати дозволяю.

Ужгород, 9. квітня, 1930.

✙ Петро
єпископ.

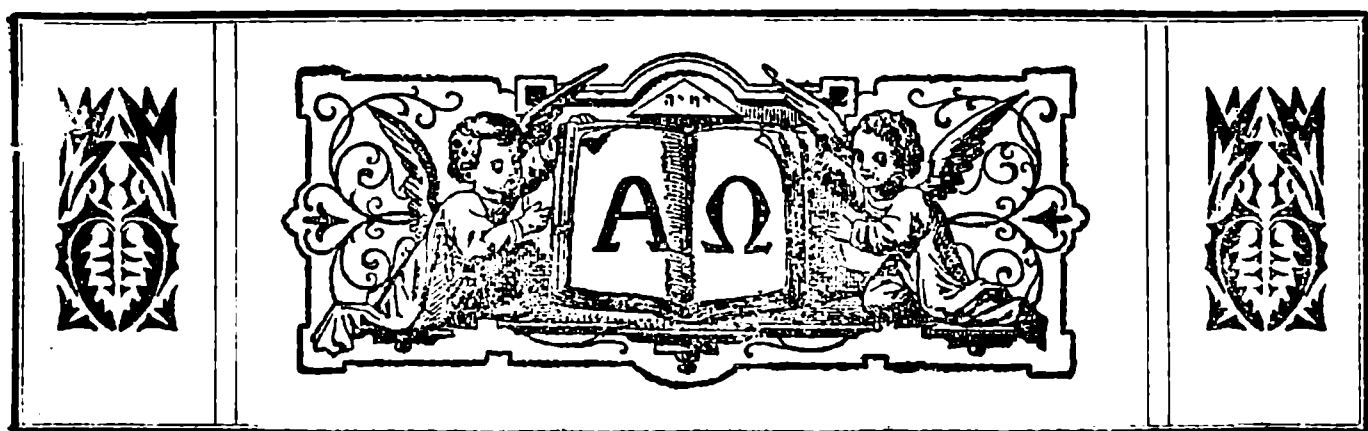
283768

SLOVANSKÁ KNIHOVNA

3186366320

ПЕЧАТНЯ І ВИДАВНИЦТВО ОО. ВАСИЛІАН В УЖГОРОДІ

Вступ.

Не відкладай свого навернення.

Хто вивихне руку, або ногу, сейчас старається її направити, бо інакше вона напухне і вже тяжко прийдеться її вилічити.

Коли крізь діру продреться вода до корабля, треба її чим скорше вичерпати, бо інакше корабель затоне.

Коли займеться вогонь у хаті, треба його негайно загасити, бо згорить ціліська хата.

Подібну небезпеку наносить нашій душі кожний тяжкий, смертельний гріх.

А може смертельний гріх тяжить й на твоїй душі? Тож чим скоріш освободися з нього, бо інакше пропаде ціла твоя душа.

Не уповай надмірно на Боже милосердя, бо чим довше даєш Богу чекати на покаяння, тим строгіше опісля судитиме тебе Господь.

Чим довше зволікаєш зі своєю покутою, тим також більше кар стягаєш на себе.

Тим людям, що аж до послідної хвилі відкладають покуту, Господь Бог звичайно не дає спромоги, щоби вони з Ним помирилися.

Се справедлива кара за гріх, що сей, що **не хотів** нічого доброго зробити поки **міг**, **не зможе** уже нічого доброго зділати, коли він **сього захоче**.

Сам Ісус Христос сказав:

„Будете мене шукати і не знайдете мене“, бо минув вже час милосердя.

З тими, що відкладають час покаяння станеться те, що сталося зі смоковницею, яку Ісус Христос прокляв: вона перестала родити овочі.

Не відкладай свого покаяння на завтра, бо не знаєш, чи ще сьогодні не вмиреш!

Господь Бог кожному, що кається, обіцяв відпущення гріхів, але нікому не обіцяв завтрашнього дня.

Покаяння не раз вже й не має вартости тоді, коли вже більше не можемо грішити, бо-ж тоді не грішник покидає гріх, а гріх покидає грішника.

У хорого звичайно і хоре каяття, а в умираючого воно на жаль не раз буває мертво.

Ніхто не зважиться спати в домі, який валиться. Кождий боїться, щоби який бальок не впав та не вбив його. А ти чоловіче, у смертному тілі смієш у тяжких гріхах жити ціліський тиждень, місяць а навіть і рік? Чи не боїшся, що загинеш?

Не відкладай покути, но коли застукаю до твоїх, дверей відчини та скажи: „Готове серце

моє, готове. Чого жадаєш від мене Господи ?“

Тому християнине, уважно вдивляйся в ті образці, які знаходяться в сій книжочці, розважай над їхнім значінням та вслухайся в голос своєї совісти. — Спасай свою душу!

Молитва.

В покорі стою перед дверми Твого милосердя, Спасе. Не вкинь мене, невірного слугу до пекла, але подай мені прощення гріхів.

Я попав у гріхи, неначе поміж розбійників. Я цілий покалічений і покритий ранами. Але Ти, Христе Спасителю, прийди і уздорови мене.

Як виратував Ти Петра, що кликав: „спаси мене!“ так вибави мене від звіря, що нападає на мою душу і виведи мене з пропасти гріховної.

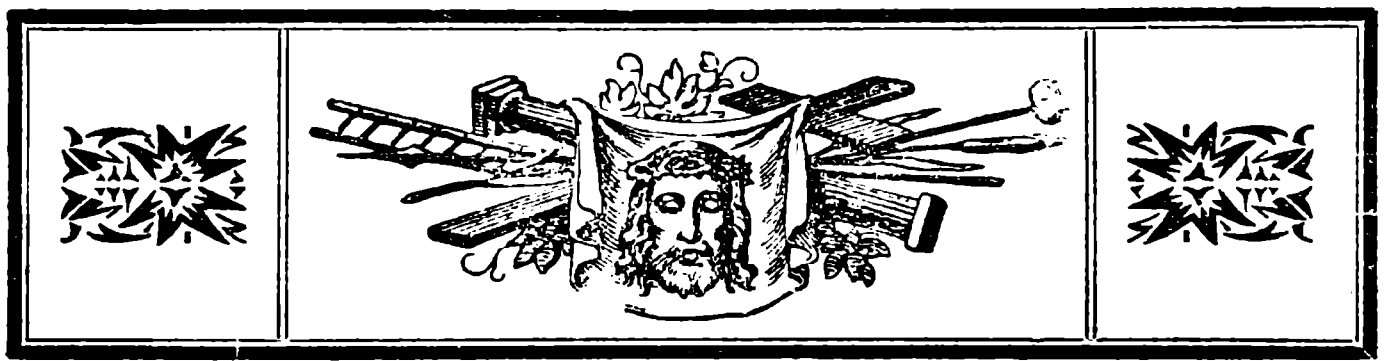
Я як розбійник кличу до Тебе: „помяни мене!“ Я як Апостол Петро гірко плачу і молю Тебе, Спасителю: облегчи мені гріховний тягар.

Я благаю Тебе, як митар: будь мені милосерний; проливаю сльози як блудниця, тож прости мені.

На подобу жени Хананейської взиваю й я: „помилуй мене, Сину Давидів!“

Судіє мій! Ти, що маєш прийти з Ангелами судити світ, — поглянь милосерним оком на мене і хоть я найгірший з поміж усіх людей, прости і помилуй мене. Амінь.

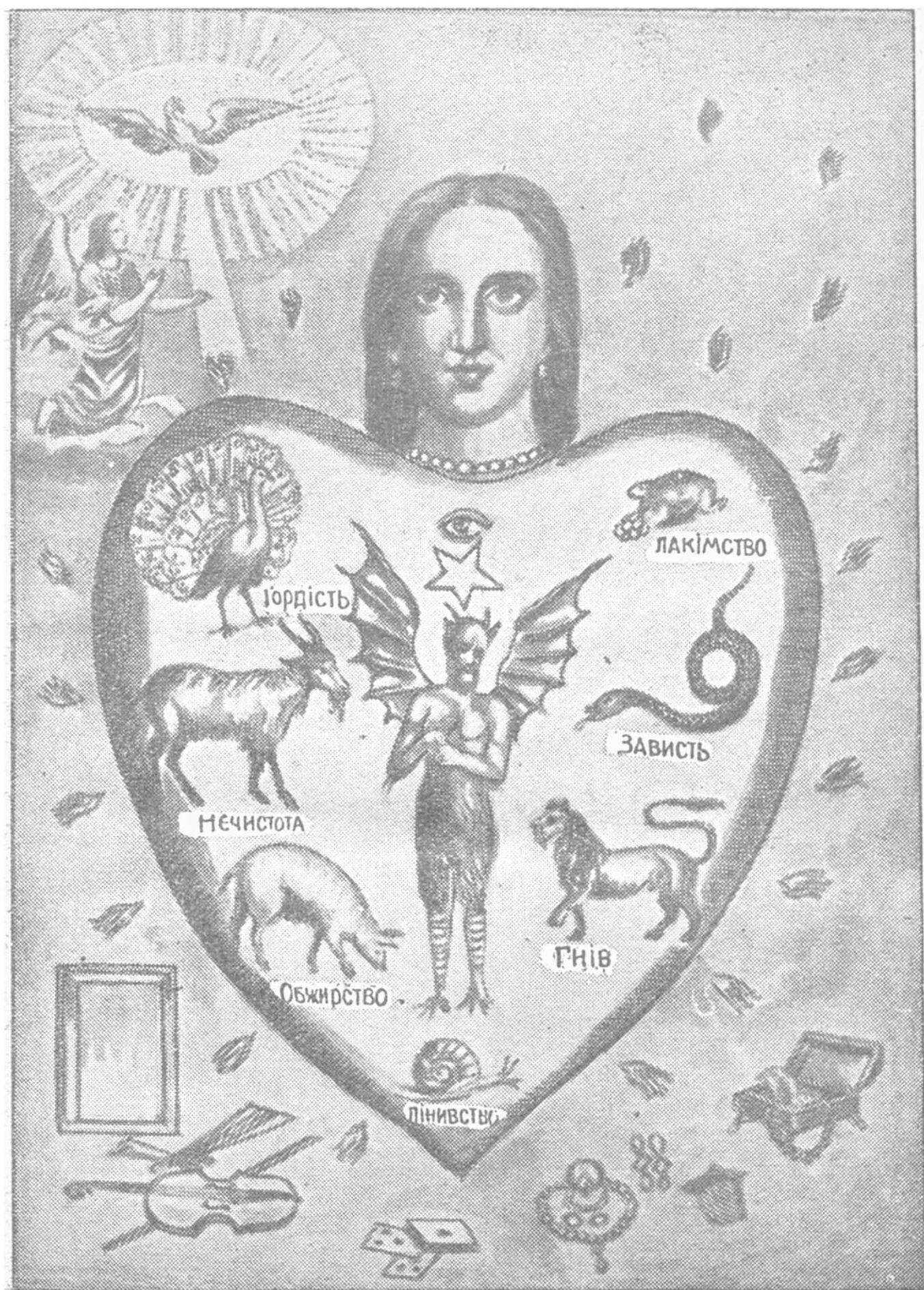
Символічні образи.

Світове життя. Душа, у якій панують нахили до легкодушності та розпусти.

На сім образку бачимо особу, що веде світове, грішне життя. Тут змальована лише її голова та серце, бо зі серця і з голови походять добрі і злі діла чоловіка. У голові родяться добрі і лихі гадки, у серці виростають добрі і злі пожадання.

Як би ми вдивлялися тільки в лице сеї особи, що на нашому образку, ми думали би, що вона праведна. Але як ми приглянемося її серцю, побачимо яка грязь, які погані гріхи в ньому там загіздилися.

Святий Дух представлений тут у виді голуба. Він рад увійти до серця, але його там не пускають; тому й годі Йому там увійти. Лихий ворог панує в тому серці по словам св. Письма:

Образ грішної душі.

„Хто робить гріх, є невільник гріха.“ Даремно отворене око розуму, — грішник не хоче видіти правди. Надаремно світить зоря віри, — грішник ані не гляне на неї.

Добрий Ангел не опустив іще душі, хоч вона знаходиться в тяжких гріхах. Він молиться за її навернення та розкаяння.

А грішна душа ані не думає про небесного Ангела, якого милосерний Отець настановив, щоби провадив душу по дорозі чесноти.

Навпаки душа грішника приневолює того Ангела дивитися, як діявол розпаношився в її серці.

Злий дух не перебуває сам у серці чоловіка. Душа грішника є подібна до Вавилону, в якому по словам св. Пророка перебуває діявол зі своїми поганими плодами. Видимо їх у серці аж сім у подобі звірів.

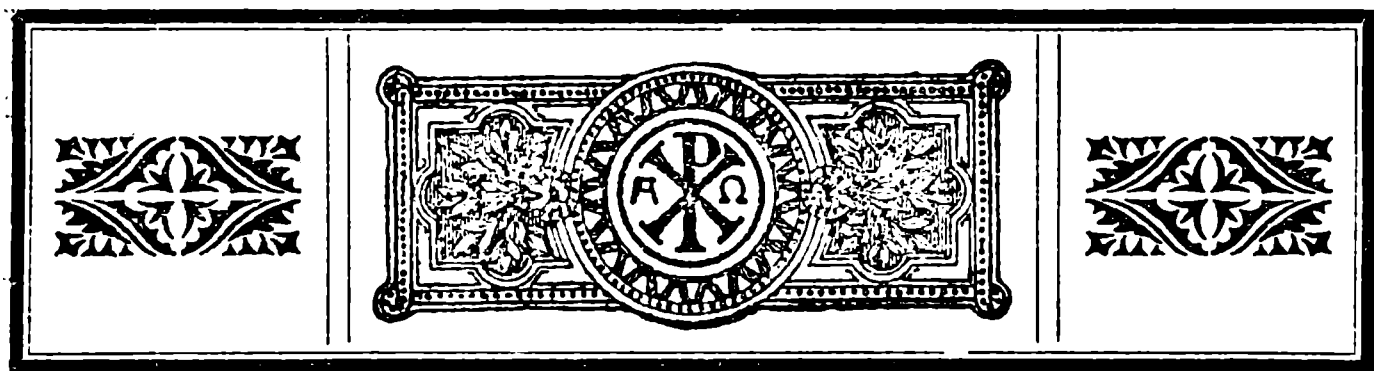
1) П ава означає гордість. 2) Повзаюча по землі жаба нагадує нам скупаря, що сидить на своєму багатстві, наче жаба в болоті, 3) З мій, в якого подобі зависний діявол обманув наших прародичів, є образом зависти. 4) Смердячий та розпусний козел є символом нечистоти. 5) Пажерлива свиня представляє обжирство. 6) Злющий лев, се образ гніву. 7) Слимак, що ледви повзає по землі, се образ лінивства.

Яке обмерзіння та який жах огорнули би нас, як би нам прийшлося таких страшних, злющих і нечистих звірів носити і годувати у своєму серці! А однак о много більше гидиться Бог тим, що ми у нашому серці годуем такі гидкі гріхи.

Молитва.

Розмножилися гріхи мої, Господи, розмножилися гріхи мої і я недостойний глянути та дивитися на висоту небесну ізза многих неправедностей моїх. Я згорбився від множества залізних ланцухів (гріхів моїх), що вже не в силі піднести голови і нема для мене полекші. Бо я розявив гнів Твій; я творив перед Тобою лукавство; я не виповнив Твоєї волі і не заховав приказів Твоїх! Але сьогодні склонюю коліна свого серця і прошу Тебе о милосердя. Згрішив я, Господи, згрішив; я свідомий беззаконий своїх. Але прошу Тебе і молю: прости мені, Господи, прости мені. Не погуби мене враз з беззаконнями моїми. Не гнівайся на мене вічно і не памятай мені злоби моєї. Ти Боже, Богом каючих ся! Тож покажи на мені всю доброту Свою і спаси мене негідного по великому Свому милосердю, а я буду Тебе хвалити по всі дні мого життя, бо Тебе славять всі небесні сили і Твоя є слава во віки вічні. Амінь.

Душа, з якої несовершенний жаль за-
чинає виганяти гріхи.

Господь Бог хоче, щоби всякий чоловік спас-
ся, тому дає Він грішникови ласку, щоби
покаявся. Се покаяння звичайно починається зі
страху перед Божим судом.

Добрий Ангел у лівій руці предкладає грі-
шній душі образ смерти, а в правій руці дер-
жить меч Божої справедливості і ним показує на
пекло, що відчинилось неначе безодня. — Смерть
постигне теж і мене..! Коли-ж прийде вона..?
Може ще сьогодні і се зовсім нечаяно, як се
уже многим лучилося! А після смерти прийде
суд... — Сей спасенний страх перед Божим судом
входить враз із добрим Ангелом у серце грішника.

Грішник зачинає застановлятися. З його серця
уступають низкі пожадання, а на їх місце прихо-
дить розкаяння.

Марні предмети давних утіх, перли, кар-
ти, золото, гроші, уже випадають зі серця.
Зате святий Дух наближається до нього, й до-

**Душа, з якої несовершенний жаль
зачинає виганяти гріхи.**

тикається його Своєю ласкою. По лумінь Божої благодати вже ogrіває його. Гріх іще не зник цілковито, але звірі, що його представляють, поволі опускають серце.

Се однак не діється легко та без болю. Злий дух грозить, що він вернеться зі сімома другими, та ще й страшнішими від себе.

І діявол дійсно так робить, як душа не співділає з Божою ласкою, себто, як вона не позбувається своїх гріхів, як з них не очищується у св. Тайні покаяння, а опісля не хорониться їх за Божою поміччю.

Покайся, дорога, безсмертна душе, поки ще треває час покаяння. Висповідайся щиро зі своїх гріхів, пожалуй сердечно за них, доки ще Господь готов приймати твої сльози.

Сьогодні ще пора, завтра може вже буде запізно.

Молитва.

Душе Христова, освяти мене. Тіло Христова, спаси мене. Крове Христова, напій мене. Водо з ребра Христового, обмий мене. Страсте Христова, скріпи мене. В рани Свої святі скрий мене. Не дозвољ мені віддалитися від Тебе. Від злого ворога душевного стережи мене. В годині смерті призови мене і прикажи мені прийти до Тебе, щоб я зі Святими Твоїми величав Тебе на віки. Амінь.

Образ каючоїся душі.

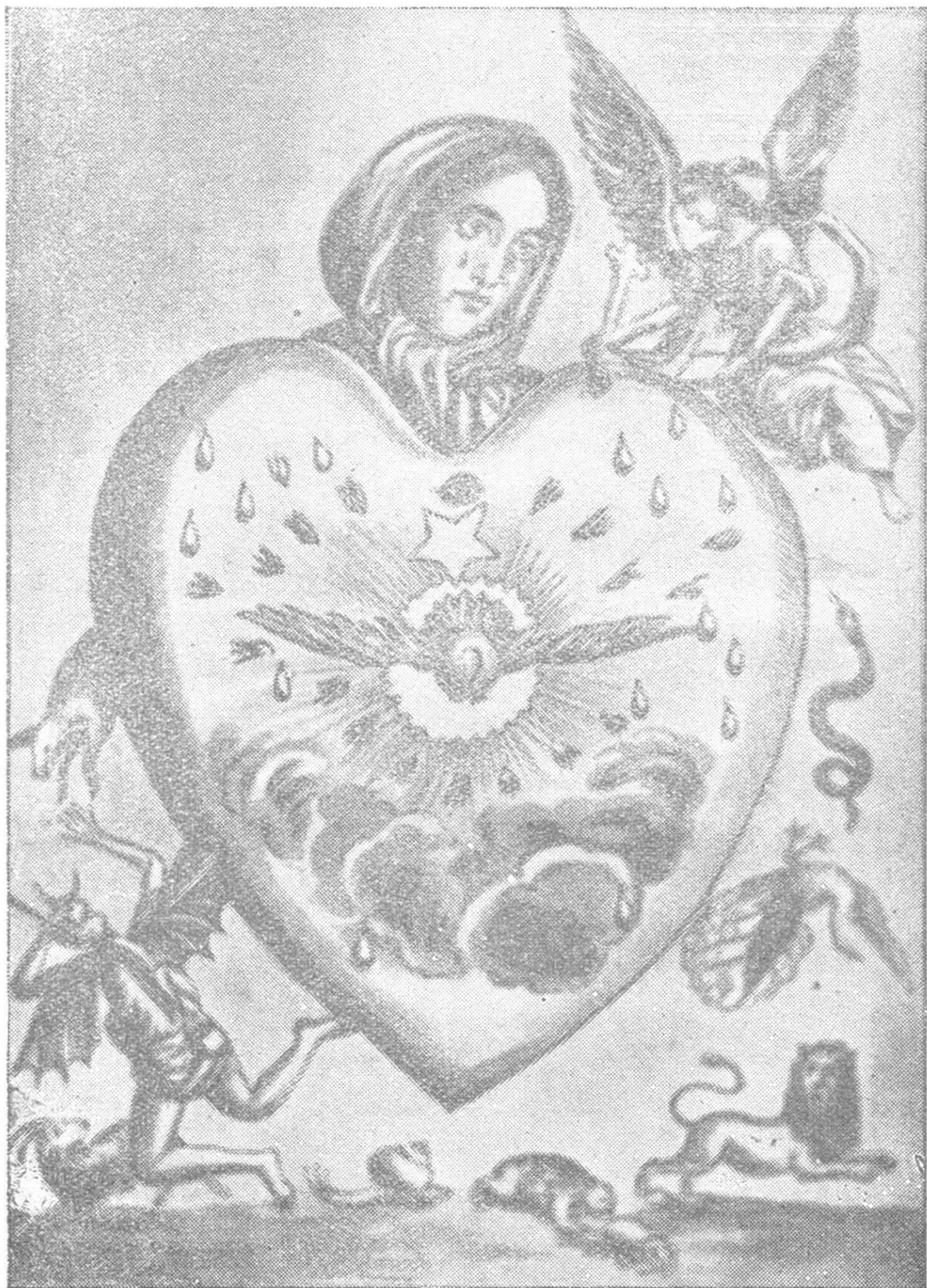
Розкаяна душа, від несовершенного жалю приходить до нового, совершенного жалю.

Добрий Ангел держить перед її очима хрест розпязтого Спасителя. Душа розважає невисказані болі, які Ісус перетерпів в часі своїх страстей, а особливо на хресті. А се все Ісус страдав за неї, за се невдячне створіння!..

З сього душа пізнає безконечну любов і доброту свого небесного Обручника. Тому то вона гірко плаче зі жалю, що вона до тепер сю любов і доброту так безглуздо відпихала від себе. А сі її сльози бухають із глибини її серця.

Святий Дух уже вернув до її серця з промінням свого світла, з огненними язиками своєї ласки та любови. Він тепер там царює, бо повний жаль стер з її серця гріхи і так знівечив силу та власть злого духа.

Але на образку бачимо в тім серці ще хма-

Образ каючоїся душі.

р и; вони означають наліг до гріха, особливо же до давних щоденних гріхів.

Сі хмари змугчують душу до безнастанної війни з гріхами, бо лише побідивши їх, вона зможе заслужити собі вінець вічного життя.

Молитва.

Я вірую, Господи, але нехай вірую кріпше. Я уповаю на Тебе, але нехай уповаю більше. Я жалую, але нехай жалую сердечніше. Я люблю Тебе, але нехай люблю горячіше. Кланяю ся Тобі, як початкови всіх річей. Бажаю Тебе, як послідного мого кінця. Славлю Тебе, як дателя найщедрішого. Кличу до Тебе, як до вітця найліпшого.

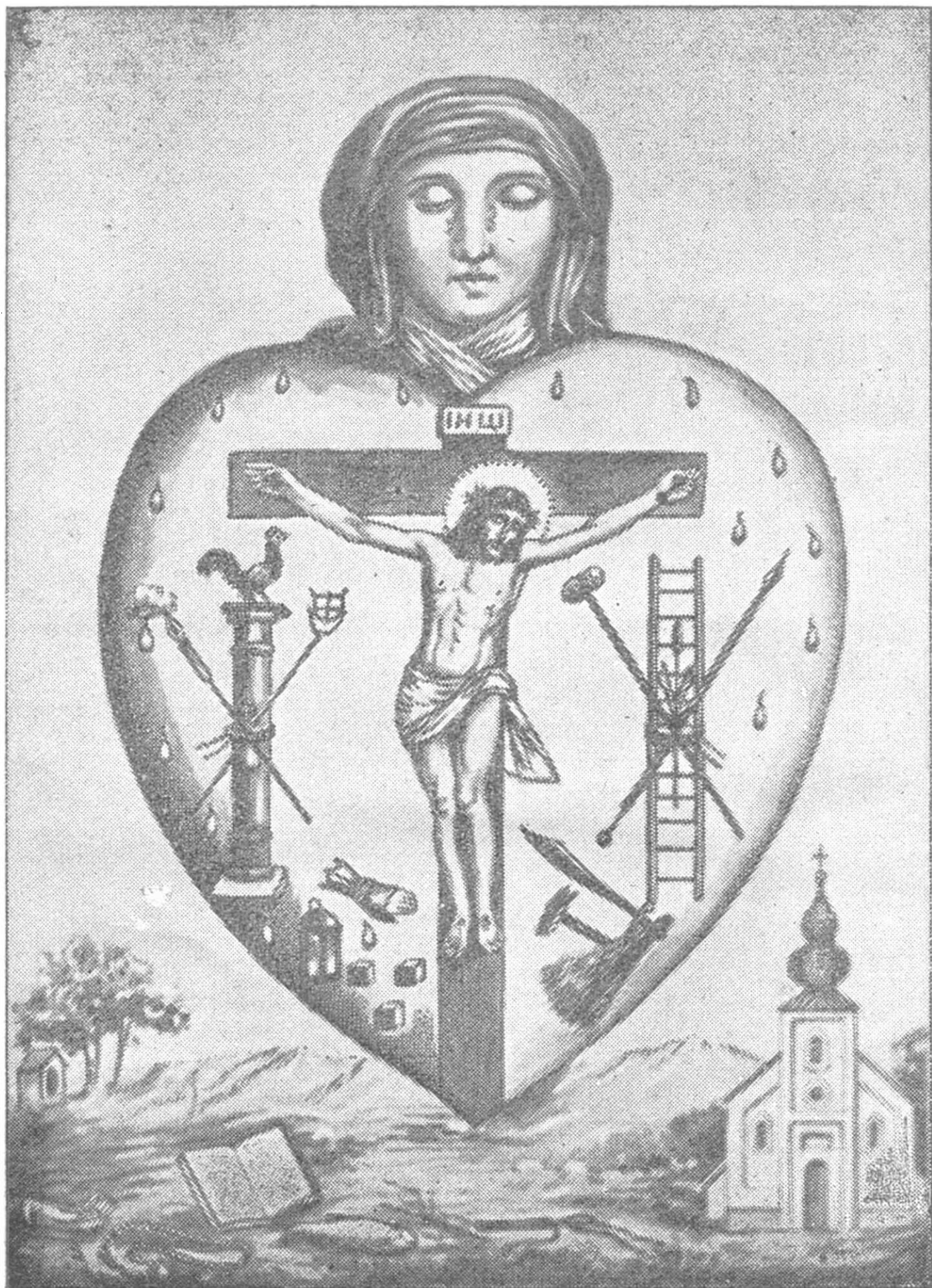
Ти своєю мудростю кермуй мною, могутством захоронюй, ласкавістю потішай, справедливістю повздержуй.

Я хочу сього, чого Ти хочеш; я хочу бо Ти хочеш; я хочу, як Ти хочеш; і хочу, поки Ти хочеш.

Жертвую Тобі, Господи, свої змисли, щоби стреміли до Тебе; свої бесіди, щоби були про Тебе; свої діла, щоби були для Тебе; свої терпіння, щоби були задля Тебе.

Зділай, Господи, щоб я любив Тебе, ненавидів себе, зичливим був для ближних, а погорджував світом; зділай, Господи, щоб я смертю погорджував, суду не лякався, від пекла спасася, а осягнув небо. Амінь.

Образ розкаяної душі.

Образ розкаяної душі.

Справжній жаль і щире навернення успособляють душу до того, щоби вона стереглася усякого гріха та всіх нагод до гріха. Крім сього справжній жаль та щире навернення розбуджують в душі ще й бажання задоситьучинити за гріхи, які вона узнає тепер за найбільшу кривду, невдячність і невірність супроти Господа Бога.

Сі чувства повстають особливо в наслідок розважування невисказаних страдань Господа нашого Ісуса Христа. Розкаяна душа ще й тому чим раз то більше й більше роздумує про Христові страсти, щоби через те збільшити в собі любов до Спасителя та скріпитися проти всякого зла.

Тому й бачимо на нашій картині в нутрі серця наверненої душі розпязтого Спасителя й оруддя, яким Його мучено.

Там є стовп, при яким Його бичували;

м о ш о н к а з трицятьма срібняками, за які Юда продав нашого Спасителя. Там видніє с м о л о - с к и п т а л і х т а р н я; при їхнім то блідім світлі посіпаки спіймали Ісуса. Там є і м о т у з и, якими привязали Ісуса до стовпа. Там є також м е ч, що ним св. Петро хотів оборонити свого Учителя. Там знаходиться п і в е н ь, що наминав Петра, коли він вирікся свого Божественного Учителя. Там видимо жовнірську р у к а в и ц ю, яка нагадує нам поличник, що ним зневажено Ісуса перед архієреєм; т р о с т и н у, яку на глум, немоцарський скиптр встромили Ісусови в руки; п р у т и, якими сікли Його Божественне Тіло; м о л о т о к, яким вбивали цвяхи в Його пресвяті руки і ноги; г у б к у, яку наповнили оцтом та жовчю і подали Ісусови: ж е р е б, який кинули кати, розділюючи між себе Його ризи. Там видніє також к о п і є, яким пробили Пресвяте Ісусове Серце.

• При роздумуванні над страстями та смертю Господа Ісуса, навернена душа виливає гарячі сльози жалю та розкаяння. Одночасно розбуджується в ній Божа любов і вона оглядається за середниками, якими могла би надоложити за свої гріхи і їх відпокутувати.

Перш усього такі середники найде душа в покутничих ділах умертвління, які на образку означає б и ч; у повздержності від деяких страв і в пості, який представляють на образку р и б и та к о р і н ц і; далше в ділах християнського милосердя, які представляє о т в о р е н а рука, а в ній г р о ш і.

Крім сего розкаяна душа докладає всіх зусиль, щоби удержатися в добрім завдяки читанню добрих книжок, молитві, частому перебуванню в церкві і приймавню св. Тайн.

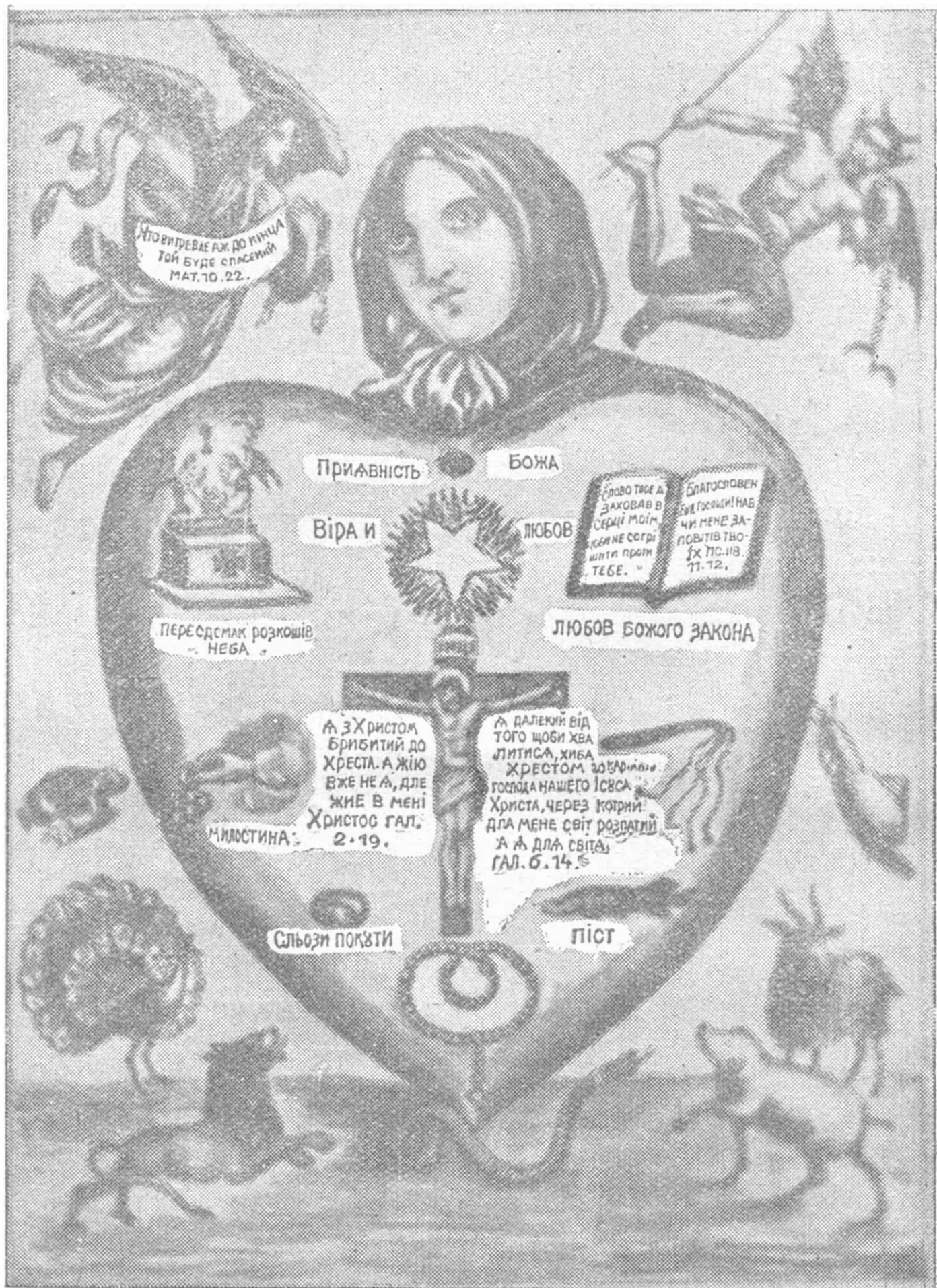
Якщо душа витреває аж до кінця в таких добрих духовних вправах, особливо коли вона заєдно роздумуватиме про свою ціль, про будучність, то певно після цього короткого, туземного життя, милосерний Бог заплатить їй за покуту вічним щастям і небесними радощами.

Молитва.

Ісусе Доброто найвища! Прошу Тебе о серце, котре всю любов зложилоб в однім Тобі; прошу Тебе о серце вірне і стале, котре ніколи не колибалобся, ніколи не упадало; о серце відважне, котре по кожній бурі завсіді булоб готове до свіжої боротьби; о серце свободне, нікому не віддане, о серце просте, котре ніколи не далобся звести на блудні манівці.

Боже наймилосерніший! Зділай те, щоб моя покута дала мені відчути ostrі кільці Твого тернового вінця, щоб ласка Твоя обсипувала мене Твоїми дарами на тій дорозі вигнання; щоб вічне блаженство напоїло мене Твоїми небесними радощами в надземній вітчині. Амінь.

Образ щиро розкаяної душі.

Образ щиро розкаяної душі.

Добра сповідь вигнала діавола зі серця. Він стоїть уже вні і держить в руках залізні окуви, якими був спутав душу. О к о в и означають гріхи. По другій стороні образка бачимо доброго Ангела, який заохочує душу до постійности: „Хто витриває аж до кінця, той буде спасений.“ (Мат. 10, 22.)

Душа віддається повній покуті. Її о к о глядить на Божу приявність. Віра й любов, мов зізда і вогонь освітлюють і розгрівають її серце.

Із розважань про Христові муки черпає вона силу, щоби знівечити в собі лихі нахили та пожадання, по словам святого Апостола: „Я з Христом прибитий до хреста. А жию вже не я, але живе в мені Христос“ (Гал. 2, 20.); а також щоби цілком позбутися гордості: „Я далекий від того, щоби хвалитися, хиба хре-

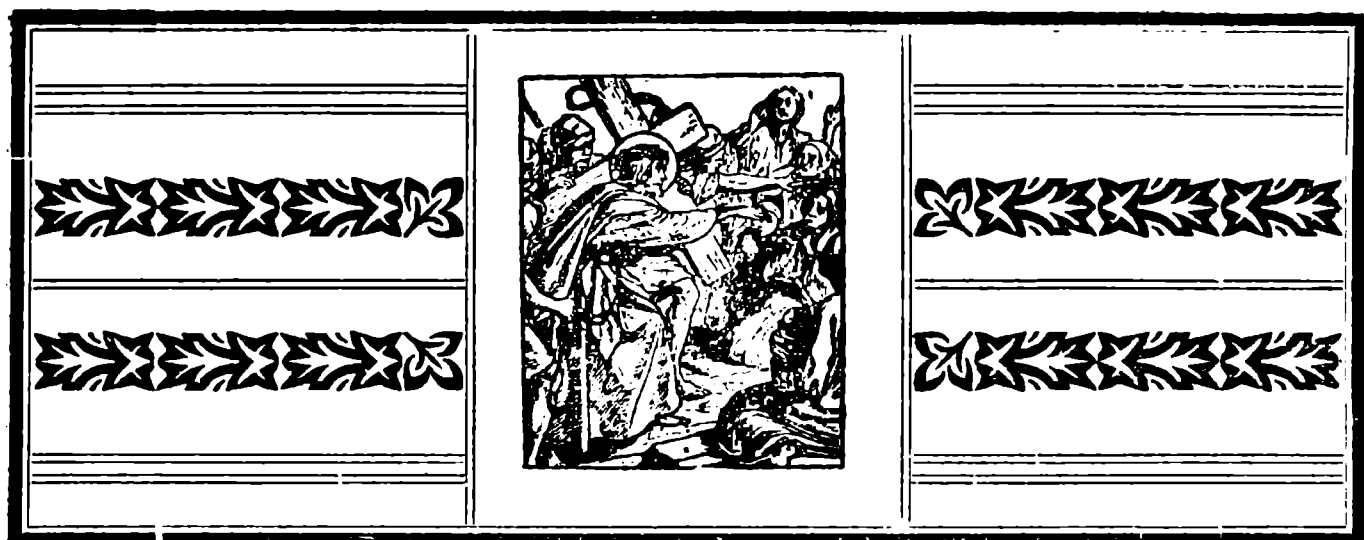
стом Господа нашого Ісуса Христа, через котрий для мене світ розпятий, а я для світа.“ (Гал. 6, 14.)

На образку біля серця прогнані головні гріхи: скупарство (жаба), гордість (пави), гнів (лев), зависть (змії), обжирство (свиня), нечистота (козел), лінивість (слимак), а їхні місця позанимали противні чесноти.

Душа частими милостинями перемагає наклін до скупарства. Гнів і всі гріхи, що з нього походять, вона намагається знищити частим збуджуванням щирого жалю та сльозами покути. Проти ненависти борониться так, що молиться за свого ближнього (вервиця.) Лакімство перемагає постом (риба, тілесну жадобу і нечистоту картання тіла (бич); лінивість — великою любов'ю Божого закона (книга).

Вислідом сего чесного життя, а особливо великої любови до Пресвятої Евхаристії і частого св. Причастя є те, що душа вже ту на землі дізнає передсмаку радощів неба.

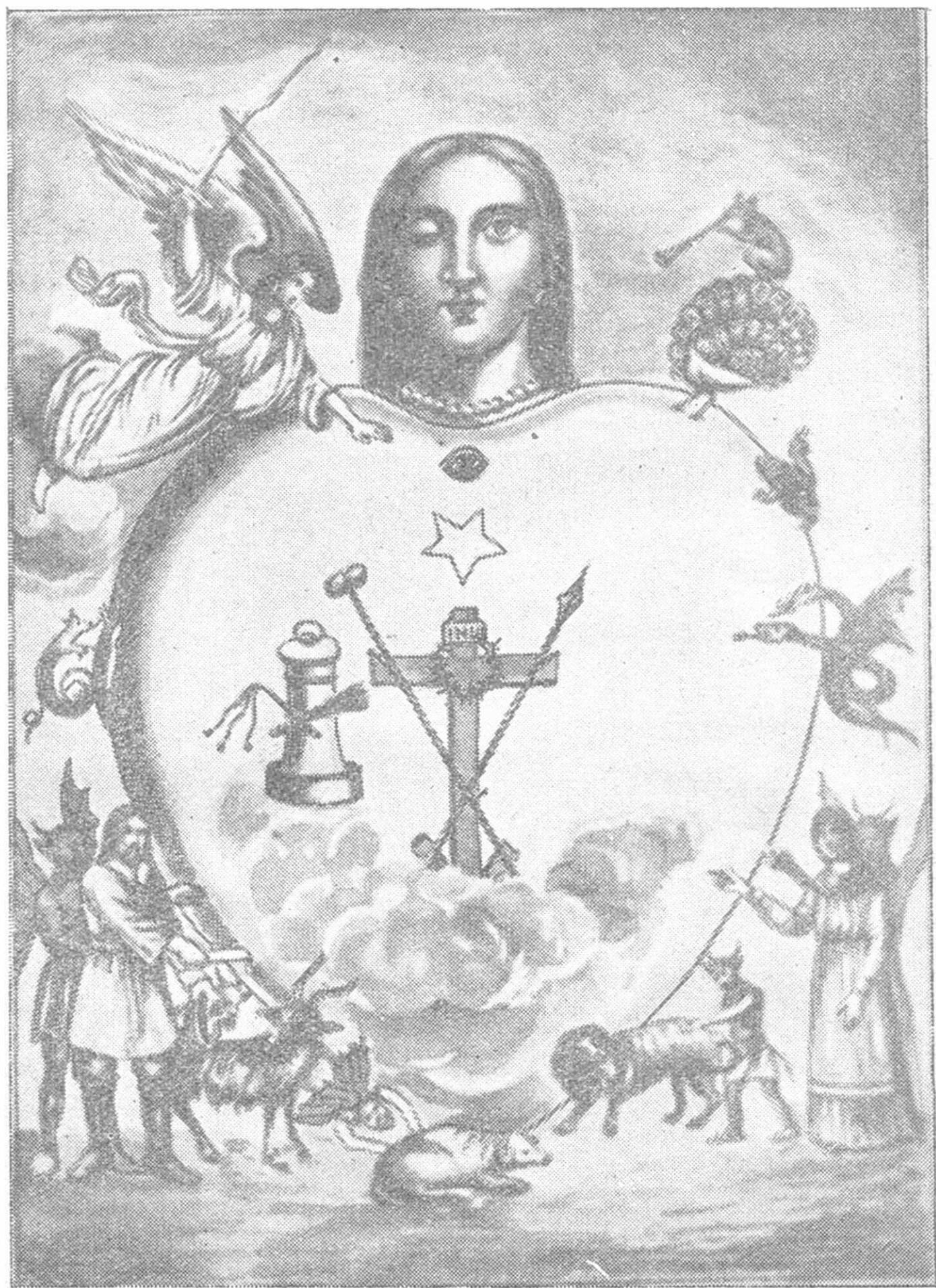

Поворот до гріха.

Многі душі, покаявшись, через якийсь час ходять дорогою чесноти. Но побачивши, що сеся дорога є важна та терниста, вони шукають вигіднішої. Вони іменно занедбуються у своїй побожности, стигнуть душевно і зачинають повертати до світових, грішних діл.

Якийсь час ще пам'ять на Христові страсти та інші побожні гадки здержують душу від смертельного гріха. Та на жаль, не на довгс. Меркнуть і сі зорі — гадки, бо їх закривають хмари світових утіх.

Душа перед добрим Ангелом заплющує очі і затикає уха, а отвирає їх тільки для світових, пустих діл. Діявол приваблює й приманює душу до світових товариств і радощів, доки світ не зранить її смертельно. (Се означає чоловік, який ножом пробиває серце.) Між тим, головні гріхи, що вона була їх викинула зі свого серця, знова

Поворот до гріха.

вертають до неї. При кождім звірі бачимо ще й злого духа, що додає сили поодинокому гріхови.

Як душа сейчас не завважає своєї біди та не розпічне оборони, то гріхи знова в ній загніздяться. А тоді її стан буде ще гірший чим був перше.

До тих, що вертають до своїх давних гріхів, відноситься пословиця: „Пес повернув до своєї блювотини і безрога, умившись (іде) в калюжу болота.“ (ІІ. Петр. 2, 22.)

Молитва.

Ісусе предобрий! Просвіти мене світлом внутреним і усьунь всяку темноту з мого серця. Відверни від мене всякі розсіяння та всі покуси, які мене нападають. Помагай мені завсіди в боротьбі зі злими духами, допоможи мені поконати всі грішні пожади. Ти сам, Ісусе, заволодій моїм серцем, щоби я міг вихвалити Тебе чистою совістю. Прикажи вітрам і бурям, які розбурхують моє серце, най утихнуть; розкажи морю мого серця, а буде великий спокій.

Зішли Своє світло і правду Свою на землю мого серця, бо як Ти, Боже, її не просвітиш, буде пуста і неплоднa. Злий Свою ласку з висоти небесної, зішли небесну росу і покропи моє серце; спусти воду побожности, нехай відсвіжить засохлу землю мого серця, щоби принесла найкращі та найобильніші плоди. Амінь.

Образ душі, що повернула до гріха.

Образ душі, що повернула до гріха.

До душі, що повернула до гріха знова входить прогнаний злий дух та ще й приводить зі собою других сім злих духів, щоби міг ліпше заволодіти нею.

Стан такої душі представляє сеся картина. Придивися їй. У серці розсівся злий дух. Там усадовилися також звірі, які зображують сім головних гріхів, і то з більшою силою, чим мали передше. При кождім жє із тих звірів стоїть ще й діявол, який спонукує їх до нападу на душу. З о р я з г а с л а — віра потемніла.

Дух святий, хоч прогнаний, не перестає однак зсилати своїх лучів.

Добрий Ангел молиться за навернення душі. Но чи діждеться Він коли її покаяння? Бож душі тепер о много тяжше покаятися чим, передтим.

О, яке ти нещасне, людське серце! Ти знова покинуло Бога та вернуло до гріха!

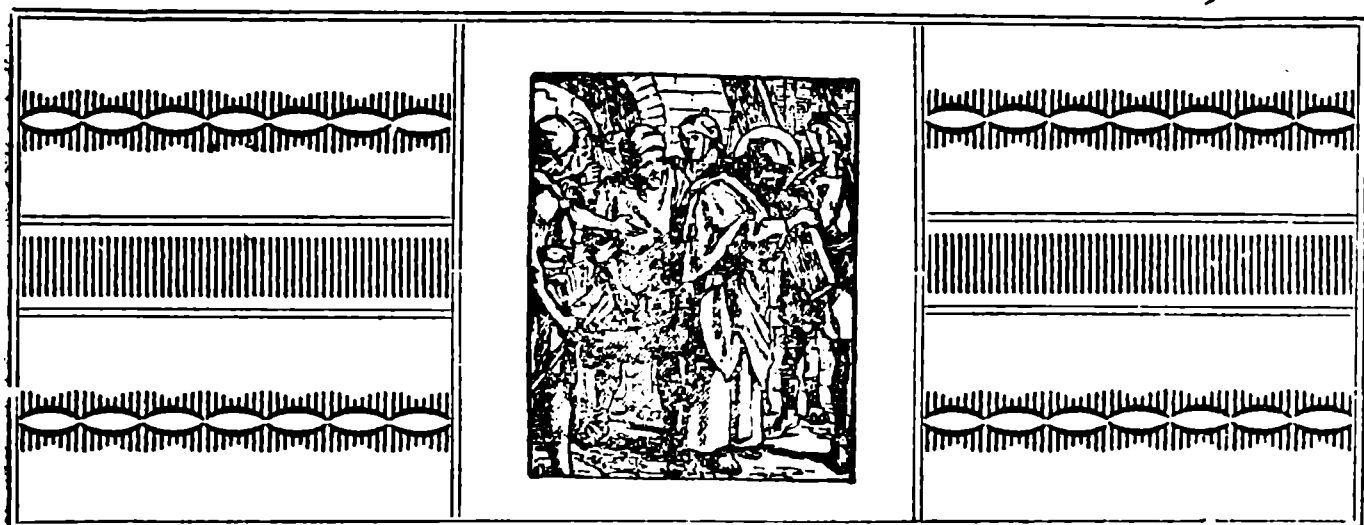
Чоловіче, тобі вдалося при Божій помочі вирватися з кігтей диявола. Як ти вже раз відрікся лакізму, гордості, нечистоти, зависти, гніву, обжирства та лінивства, хоронись, щоби до сих пороків не вернути вже ніколи! Хорони чистоти свого серця, стережися всякої нагоди до гріха, щоби твій Ангел не мусів плакати над тобою.

Ти немічний, чуєш, що сам не зможеш устеречися упадку, звернися до Бога, а Він радо тобі допоможе. Молися, щоби ти міг побідити видимих і невидимих ворогів твого спасення, щоби ніколи не попав на ново в неволю сатани!

Пам'ятай на слова Христові:

„Коли ж нечистий дух вийде з чоловіка, ходить по сухих містах, шукаючи відпочинку і не знаходить. Тоді каже: верну в свій дім, звідки я вийшов: і прийшовши, знаходить його порожнім, виметеним і укращеним. Тоді йде і бере з собою сім других духів лютіших від себе і увійшовши, живуть там; і бувають останні речі того чоловіка гірші від перших.“
(Мт. 12, 43—45.)

Смерть грішника.

Коли душа знова вернула до своїх лихих привичок і коли сталися послідні річи того чоловіка гірші від перших, то таку душу мусить стрінути страшний кінець.

Сей кінець ми бачимо на отсім образку. Смерть незамітно й нечаяно прийшла і острою стрілою ціляє в серце. Змії обкручується кругом її рамени; а означає він того змія, що то в раю приніс на землю гріх, а з гріхом смерть. Діявол приходить до умираючого з великою книгою, де виписані всі гріхи і він пригадує їх умираючому, щоби довести його до розпуки.

Добрий Ангел, який мав опікуватися душею та записувати її добрі діла, з сумом відвертається від неї, бо мало що міг записати, а й те, що записав, стерли великі, важкі, смертельні гріхи.

Смерть грішника.

На образку бачимо також й справедливого Суддю, що сейчас по смерті виголошує страшний присуд. „Геть од мене проклятий, в огонь вічний!“

Наслідки того страшного присуду бачимо в долині на образку: Полумінь вічного огня, а при ньому ждучих діяволів, які мають кинути душу в пекольную безодню. О, як сумною є смерть грішника! А як невисказано страшним є присуд для такого чоловіка: терпіти все, безпереривно, на віки, і лише терпіти і лише мучитися... на віки...

Любий читачу, ніколи не забувай, що хто служить гріхови, той загине на віки. Тому кайся поки час! Відречися гріха та діавола, слухай голосу твого Відкупителя. Хто послухає Його перестороги, сього не постигне Божий гнів і він не почує сих страшних слів: „Ідіть від мене прокляті в огонь вічний!“ Зрозумій слова св. Павла: „Страшно впасти в руки живого Бога.“ (Євр.10,31.)

Запізно!

В одному селі була невіста тяжко хора. Вона попросила священника зі св. Тайнами. Священик прийшов, висповідав її та заосмотрив на вічний путь.

Коли вертав до дому, на половині дороги дігнав його муж хорої та просив, щоби ще раз вернувся до хорої. Коли священик увійшов до хатини хора сказала: „вже за пізно“ і з сими словами сконала. Священик спитав, що означають ці слова. Йому відповіли, що хора при його відході призналася, що 20 літ таїла один тяжкий гріх і сей гріх не сказала перед смертю!

С п р а в д і з а п і з н о !

Душа грішника в вічних муках.

Коли душа, що знова повернула до давних гріхів та похотей, зійде з цього світа, сейчас сповниться на ній засуд справеливого Судді.

Душа йде в огонь вічний приготований діаволови й його ангелам.

Вона йде на місце мук, де червак не умирає і вогонь не вгасає. О, як невисказано мучить і палить пекольний огонь, що його розпалив гнів Всемогучого Бога на кару діаволови і слугам його! Як страшно гризе червак совісти! Сю гризу представляють на образку гадюки, що вються у серці чоловіка.

А які болючі думки мучать чоловіка, що горить у пеклі! Він думає: се я ізза своєї таки вини втратив небесний вінець, вічне блаженство, товариство Ангелів та всіх Святих. Се я ізза своїх таки діл дістався до пекла між страшних діяволів. А все те лиш ізза дочасної дрібної насолоди та земських радостей!

Душа грішника в вічних муках.

Малі образки на правому боці — малюють дорогу грішника, якою він прийшов аж до пекла.

1) На першому образку, чоловік із почотом вибирається на лови. Воно ще не є гріхом. 2) Опісля приходить п'янство, весілля, гуляння з жінщинами. 3) Приходять забави, де чоловік допускається много гріхів. На тих забавах іменно він грішить нечистими думками, пожаданнями, словами й наконєць і ділами. 4) Зачинає грати в гроші, чим нищить усе своє майно, честь і любов до своєї родини; та деколи накладає на себе навіть самовбійчу руку. 5) Так гине чоловік у своїх гріхах. Його тіло лежить ще на постелі прикрите білим покривалом, а його наслідник в присутности нотаря уже займається завіщанням.

Душу відлучену від тіла Ангели відганяють огнистими мечами від воріт небесного раю, де то вона радаби дістатися. За те діявол тягне її до горіючого пекла. Світ говорить: „Упокой Господи душу усопшого раба твого,“ бо він нікогò не оскорбив за свого життя. Але на жаль на тому звою, що його держить Ангел є написане: „Він не сповнив своїх обовязків христіянина-католика. Він опускав Службу Божу і молитву. Він не приступав до сповіди і св. Причастя. Він не постив і не слухав святої Христової Церкви.“

Ніякий жаль не змінить уже долі проклятого. Божий суд остане незмінний. Пекольні муки тревати будуть на віки.

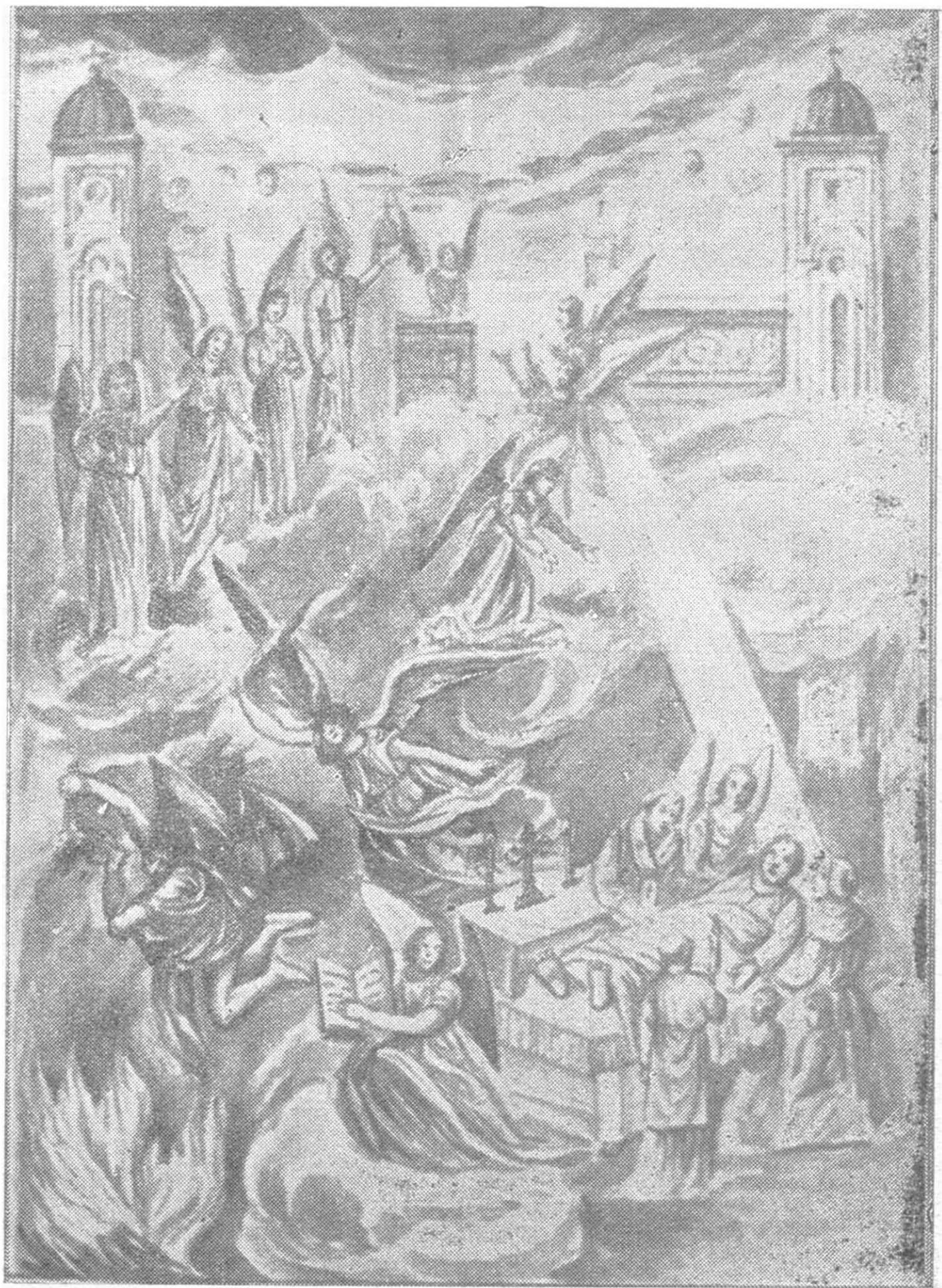

Смерть праведника.

Як страшною є смерть грішника, а ще страшнішими вічні муки, які зготовив собі беззаконним життям, так легкою і безпечною є смерть праведника. — Не лякається він надмірно ні смерти ні вічності. Він завчасу робить завіщання і завчасу кличе священика, щоби висповідатися при повній свідомості. Він бажає прийняти св. Тайну єлеопомазання, яка має очистити його душу з наслідків гріха та скріпити в останній борбі проти злого духа, який радби стягнути його душу до пекла на вічні муки.

При постелі умираючого бачимо на образку Ангела, що витирає зі своєї книги сім головних гріхів. Другий Ангел мечем одганяє злого духа. Третій знова Ангел при голові умираючого, кріпить його надією та вказує на надземську ясність, що бє з гори, де його душу ждуть уже отворені ворота небесного Єру-

Смерть праведника.

салиму. Ангели стоять готові, щоби запровадити душу до Бога, що нагородить її за праведне життя.

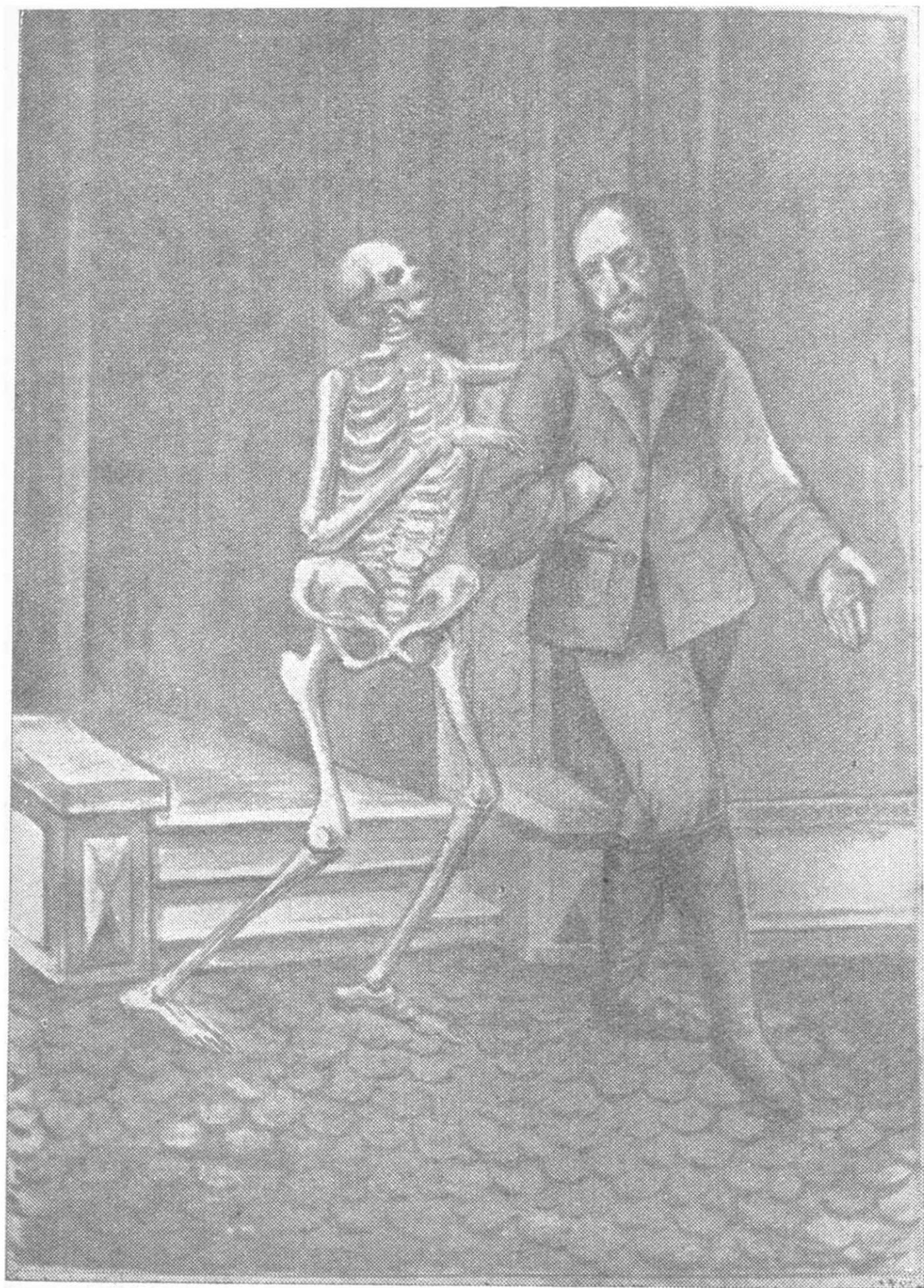
Так, дорогий читачу; добра смерть забезпечує нам вічне, невисказане щастя. Вона є найбільшою ласкою, якої ми можемо бути учасниками. Но ми мусимо собі її заслужити добрим християнським життям.

Подумай, що сталобися з тобою, як ти мусівби тепер умерти. Яка булаби твоя смерть? Чи добра? Подивися, у якому стані тепер твоя душа? Чи не маєш може дещо привести до порядку? Сьогодні іще час, завтра вже може бути запізно.

Молитва.

О Боже, Ти що укарав нас смертю, а день і час смерти закрив перед нами, дай щоби я всі дні життя мого перевів в святости і істині і щоб я тим заслужив собі на перехід з сього світа в любови Твоїй. Через заслуги Господа нашого Ісуса Христа. Амінь.

Смерть богача.

Памятай на смерть!

Памятай на смерть, бо й ти умреш! Земля і порошок ти єси, тому й в порошок обернешся!

Памятай на смерть! Тільки безумний боїться згадки про смерть; мудрий чоловік сю гадку вважає найкращим проводиром у земному житті.

Умерти мусить кожний, але не кожного смерть однакова; тож хто бажає добре вмерти, тому заздалегідь треба приготувитися до смерті.

Памятай отже на смерть і приготовляйся до неї! На нашому образку змальовано пустинника, що молиться з книжки, а в правиці держить чашку мерця, щоби заєдно нагадувала йому близьку смерть.

Памятай на смерть! Ся пам'ять отворить тобі очі на дочасність та вкаже ціну ту-земного-дочасного і будучого-вічного життя.

На нашім образку бачимо, як смерть ломить

Смерть купца.

Смерть всьо замітає.

деревце, яке щойно зачало розвиватися, як вона приходить до блага й убогого, як замітає все, що в наших очах має якунебудь, хочби й превелику вартість.

Памятай на смерть! Слухай того учителя, який навчає тебе належито цінити і земські і вічні богатства. Хто слухає того учителя, ніколи не заведеться.

Нашим очам земля видається дуже великою, а сонце дуже малим, хоч у дійсності сонце є много а много разів більше, чим земля. Звідки отся злуда? Звідси, що земля є близько, а сонце далеко. Так буває і з туземним життям. Ми більше цінимо його, бо воно нам bliще, чим життя будуче.

А поправді чим є се земське життя? Се неначе чекальня на залізничому дворці, де подорожний думає лише на те, якби чимскорше дістатися на поїзд, що його завізби до бажаної місцевости.

Памятай на смерть! Память на смерть буде тобі проводиром. А як ти будеш держатися того проводира то й не заблудиш; він поведе тебе доброю дорогою, не будеш змушений завертати з манівців. По смерті на добру дорогу вже й не можна буде завернути.

Памятай на смерть! Ся гадка буде тобі ясною зіркою, а твій гріб освітить сонце вічного щастя.

Вставайте всі, вставайте на суд!

Страшний суд.

Послухай, що сам Ісус говорить про страшний суд:
1) Явиться на небі св. Хрест, знак приходу небесного Судді. Вид Хреста наповнить грішників жахом, а праведників радістю. (Гл. образки)

2) Ісус прийде в великій славі, а не в пониженні, як се було у Вифлеємі.

3) Святі Ангели будуть Його провозжати.

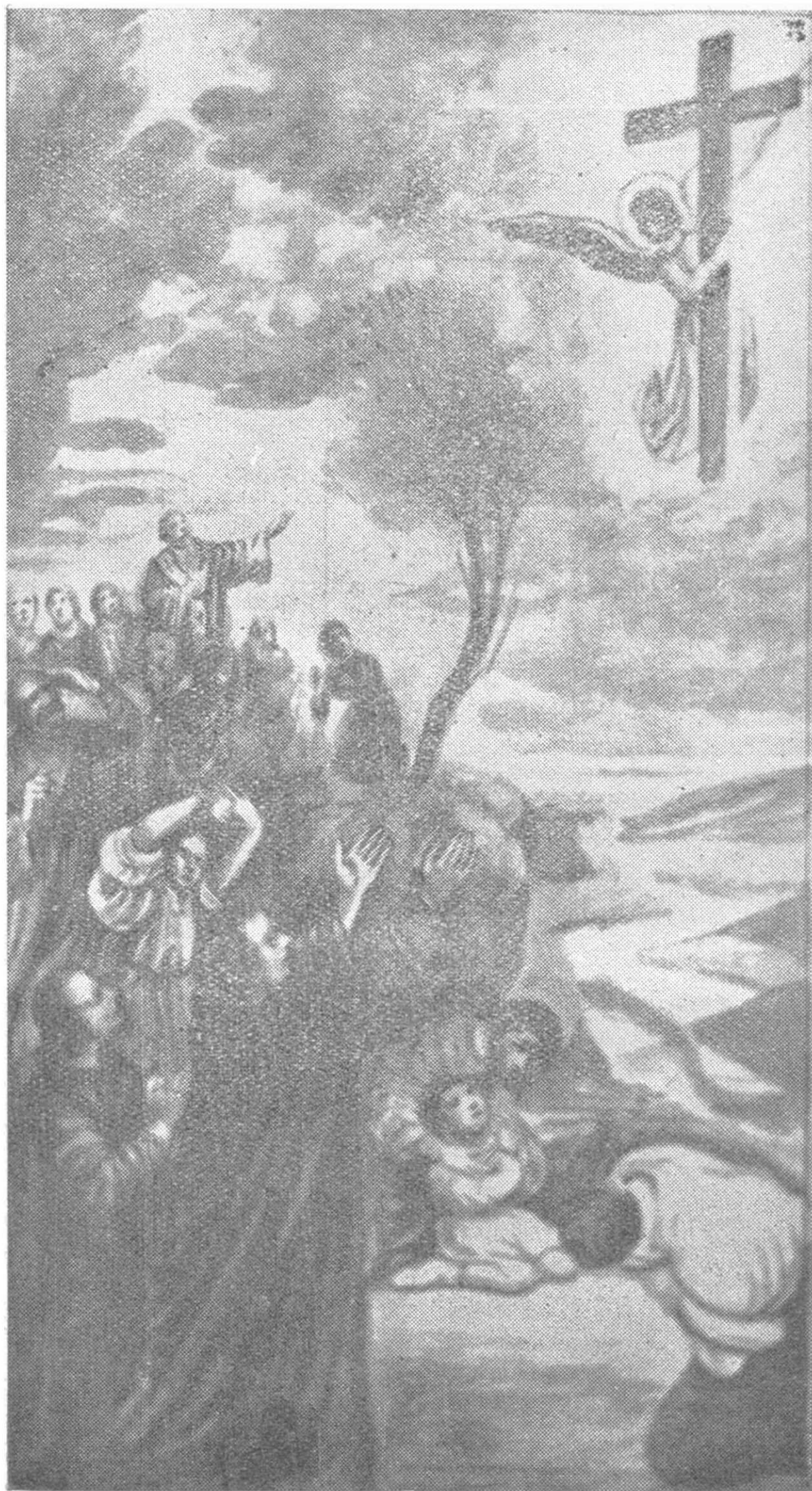
4) Ісус засяде на престолі слави і згромадить перед собою всіх людей з усього світа.

5) Відділить добрих від злих, як пастир відділяє вівці від козлів. Праведних поставить по правиці, а грішників по лівиці.

6) Розкриє всі тайни людських сердець.

7) Суддя проголосить засуд, по котрому праведні підуть до неба, а прокляті до пекла.

А де ти будеш? По правиці небесного Судді? Чи може й до тебе скаже Христос слова: „Проч від мене!..“

Праведні, коли увидять св. знак страшного суду.

Безбожні, увидівши св. знак страшного суду.

**Прийдіть до мене, бо ви мені вірили,
мене любили,
мені були вірні аж до смерти.**

**Ідіть від мене, бо ви не мені, але безбожни-
кам вірили, мене ненавиділи, мене не
слухали, від мене відступили.**

**Памятай на послідні річи: смерть, суд, небо
і пекло — а по віки не согрішиш.**

Освободження душі з чистилища.

Чоловік, що стерігся гріха, вправлявся у християнських чеснотах і побожно приймав св. Тайни, може спокійно покинути сей світ.

Він сповняв діла милосердя, посіщав хорих, потішав сумних, помагав бідним. Молитвами та побожними гадками він кріпився в борбі життя, — як се нам змальовують образки. Священик може без вагання потішити його рідню, що не має причини до сліз, бо покійний заслужив собі на вічне щастя.

Правда, для немочі може він коли і упав, але скоро покався; може й улягав він деяким несовершенствам і тому його душа ще якийсь час терпітиме в огні чистилища, але в недовзі вона ослобониться з нього, бо своїми добрими ділами вона вже спокутувала більшу часть своєї кари.

На нашому образку бачимо, як Ангели су-

Освободження душі з чистилища.

проважають душу такого чоловіка на місце приготоване праведним.

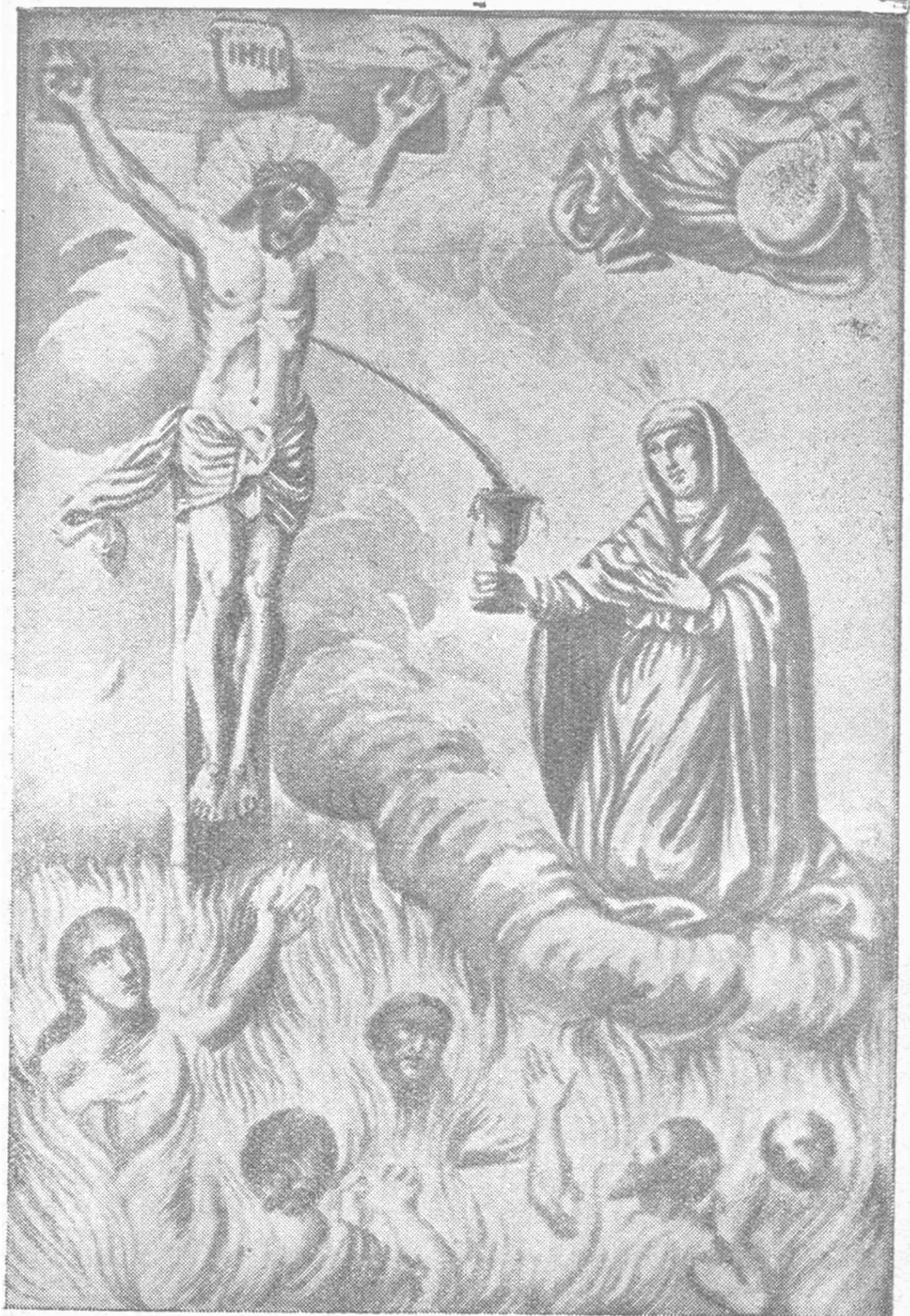
Там виходять йому на стрічу його родичі та його діти, що ще за молодости повмірали.

Там ждуть його Ангели і Святі; там жде його Пресвята Діва; там жде його й сам Спаситель, щоби пригорнути його до свого серця, щоби вчинити його учасником небесних радощів, щоби передати йому, своєму вірному слугі, вінець вічного життя.

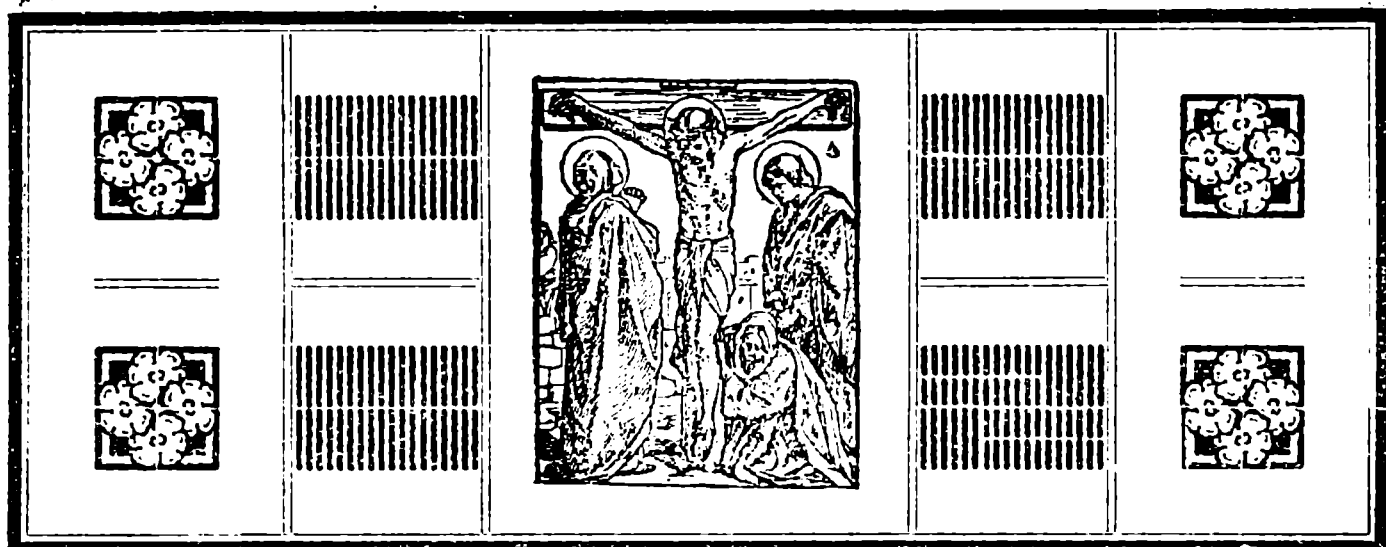
Молитва.

Господи Боже Всемогучий! благаю Тебе, щоб Ти задля предорогої Крови, яка виплила для нас з Пресвятого Серця Твого Сина Ісуса Христа і задля безмірних болів Його святої Матери, зволь вибавити душі з чистилища а особливо ту, що має найбільше набоженство до Тої нашої Матери, аби та вибрана душа чимскорше увійшла до Твого царства, Тебе славити і благословити на віки. Амінь.

**Маріє, кровю Твого Сина загаси вогонь душ
терплячих в чистилищі.**

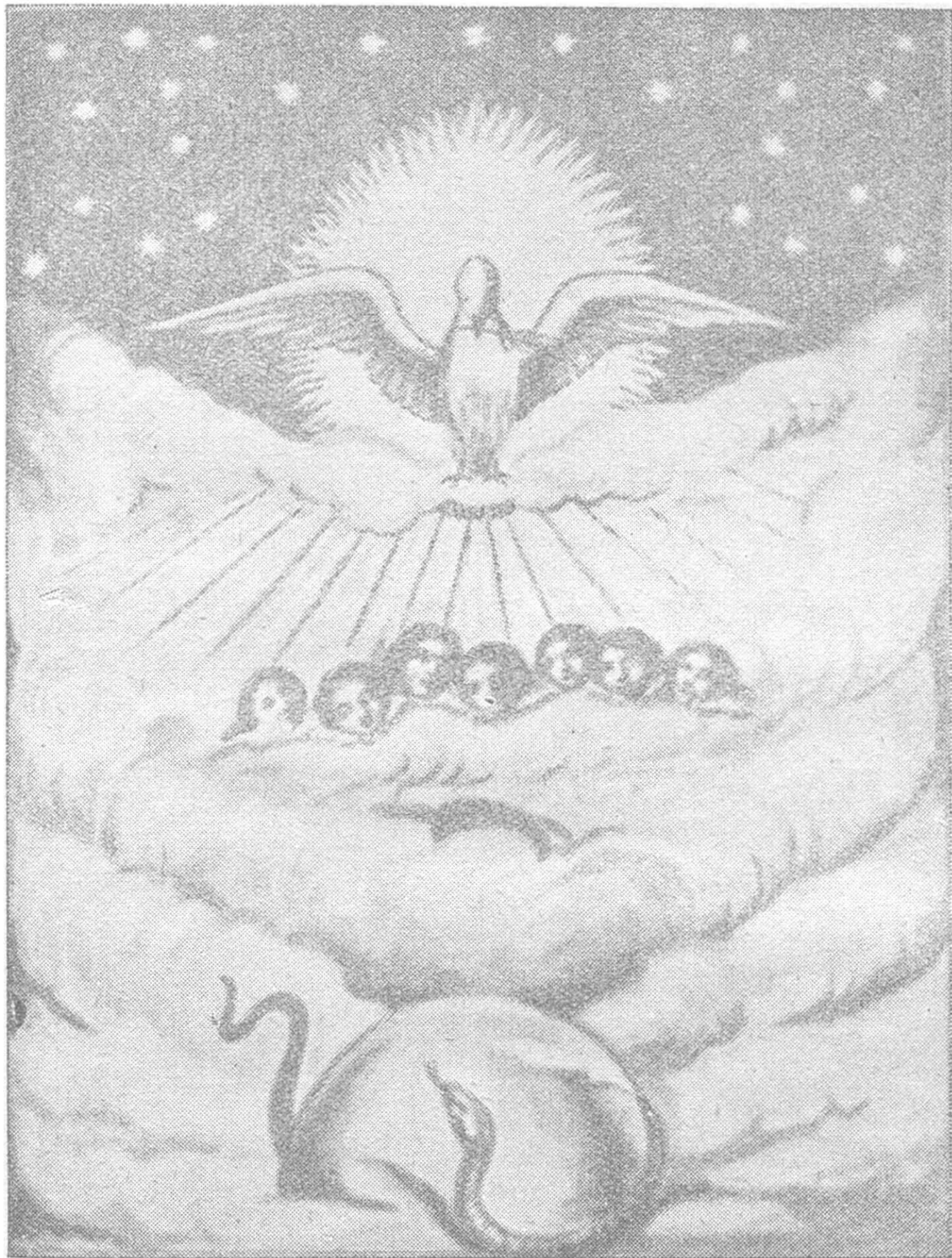
Дух Правди.

Образок показує нам, як Дух Правди своєю світлістю перемагає тьму духа злоби. Святий Дух хоче по цілому світові розпромінити своє світло, щоби в нім люде пізнали вічні Христові правди. Він хоче прояснити уми людей, щоби вони по тим правдам жили і таким чином спаслися.

Діявол же, дух ложи, зображений в виді змія, враз зі своїми слугами старається наскільки лишень може вкинути людей у чимраз більшу тьму, щоби не виділи ясних правд Божих і засліплені пропадали у темряві гріха.

Молімся до Святого Духа, щоби Він своєю Божою силою прогнав духа ложи в найглибшу пекольную безодню. Благаймо Його, щоби наділив людей світлом правди, яка є найбільшим багатством чоловіка.

Подумай чоловіче, чи не тяжить на тобі я-

Дух Правди.

кий смертельний гріх? Як тяжить, то знай, що ти прогнав Святого Духа із храму своєї душі, а на єго місце впустив духа брехні — ложі. Віддай чоловіче Святому Духови Його храм. Приклич Його назад до свого серця!

Збуди сердечний жаль, щиро покайся та чим-скорше висповідайся. Таким чином всьо зло направиш. Ти віднайдеш утрачене щастє, а Святий Дух буде радіти, що знайшлася загублена овечка і що зможе знову замешкати в храмі твого серця. —

А на будуче слухай голосу Святого Духа. Він на те зійшов на сю землю, щоби освітити нам дорогу і провадити до вічного щастя.

Молитва.

Царю небесний, Утішителю, Духу Правди і життя Подателю. Прийди і замешкай в мені. Кермуй моїми думками, щоби вони звертались до Божих річей. Просвіти мій розум, щоби я міг пізнати і те що для моєї душі спасенне, а й те що для неї небезпечне. Полумінь Твоєї благодати хай розпалить моє серце, щоби воно лише того бажало, що Тобі подобається, а відверталось від всього, що Тобі немиле. Очисти мене від усякої скверни гріха. Святими Твоїми дарами: премудрістю, розумом, радою, кріпостю, знанням, побожністю і Божою боязню окраси і скріпи мою душу, щоби мої діла були достойні небесної нагороди. Амінь.

Возьми свій хрест...

Не о тім хочу тобі говорити, дорогий брате, як то Господь Бог прославив дерево св. Хреста, як із дерева ганьби зділав предмет чести і почитання.

Буде ту бесіда не про той хрест, який вінчає царські діядеми і прикрашує груди славних лицарів, ані про той, що перед ним ти, так радо молишся. Ні... Я ту хочу тобі дещо сказати про той хрест, про який Ісус Христос сказав: „Коли хто хоче за мною йти, нехай відречеться себе самого і візьме свій хрест і за мною іде.“ (Мат. 16, 24.)

До несення того дерева, на котрому повис Ісус Христос, Господь Бог вибрав тільки одного чоловіка і то на короткий час, а се Симеона Киренейського. Але до несення сього хреста, про який Ісус сказав повисші слова, Господь Бог закликає всіх.

Возьми свій хрест.

Таких же хрестів є багато і не всі вони однакові, но один є більший і тяжчий, а другий менший і лекший. А часто люде мусять носити більше і то ріжнородних хрестів.

Коли чоловік несе сі хрести з підданністю Божій волі, вони заведуть його до неба. Щоби одначе двигати їх із підданністю, треба заєдно вдивлятися у свого Спасителя і іти слідом за ним, як се робив Симеон Киренейський, коли ніс за Ісусом хрест на гору Голготу.

Тому поглянь христіяніне на сей образок та вичитай із нього свій хрест, що його Бог вложив на тебе.

Можливо, що ти маєш їх більше; може давить тебе убожество, недуги, кривди, погорда, переслідування, невдячність; може глумляться з тебе, може невинно обвиняють, може хвороба закралася до твоєї хати, а може й смерть; а певно сей послідний хрест нікого не мине.

Якщо ти вже найшов свої хрести, то добре приглянься твому Спасителеві, який всі вище наведені хрести за тебе перетерпів. Опісля перечитай поволи слідуючі слова і роздумуй над їхнім значінням: „коли хто хоче за мною йти нехай відречеться себе самого і візьме свій хрест...”

Сі слова Ісус говорить до тебе. Як жеж ти боявбися їх держатися, як страшно булоби тобі йти з хрестом за Ісусом, памятай, що без порівнання більший страх найде на тебе, коли на страшному суді появиться на небі Хри-

стовий хрест і почувеш слова: „Іди від мене...!“

Так є, прийде Господь, який розп'явся на хресті; прийде і буде судити. Тоді всі ті, що за свого життя відреклися самих себе і взяли свої хрести, з радістю та з упованням приступлять до свого небесного Судді по присуд вічного щастя.

Тож чому мав би ти боятися взяти не себе свій хрест, коли він веде до небесного царства?

Молитва.

Боже мій! найліпший мій Опікуне в усіх прикростях життя! я молю Тебе, скріпи мої немічні сили, щоб я не впав під тягаром, який давить моє серце. Боже мій! приведи мені на гадку Розп'ятого Ісуса і вчини, щоб я терпеливо зносив хрести, які Ти, Боже мій, зволив на мене зіслати. Нехай, Господи, прикрости життя навчать мене заслужити собі на невянучий вінець небесної слави. Вчини це святою Твоєю ласкою, мій Боже. Амінь.

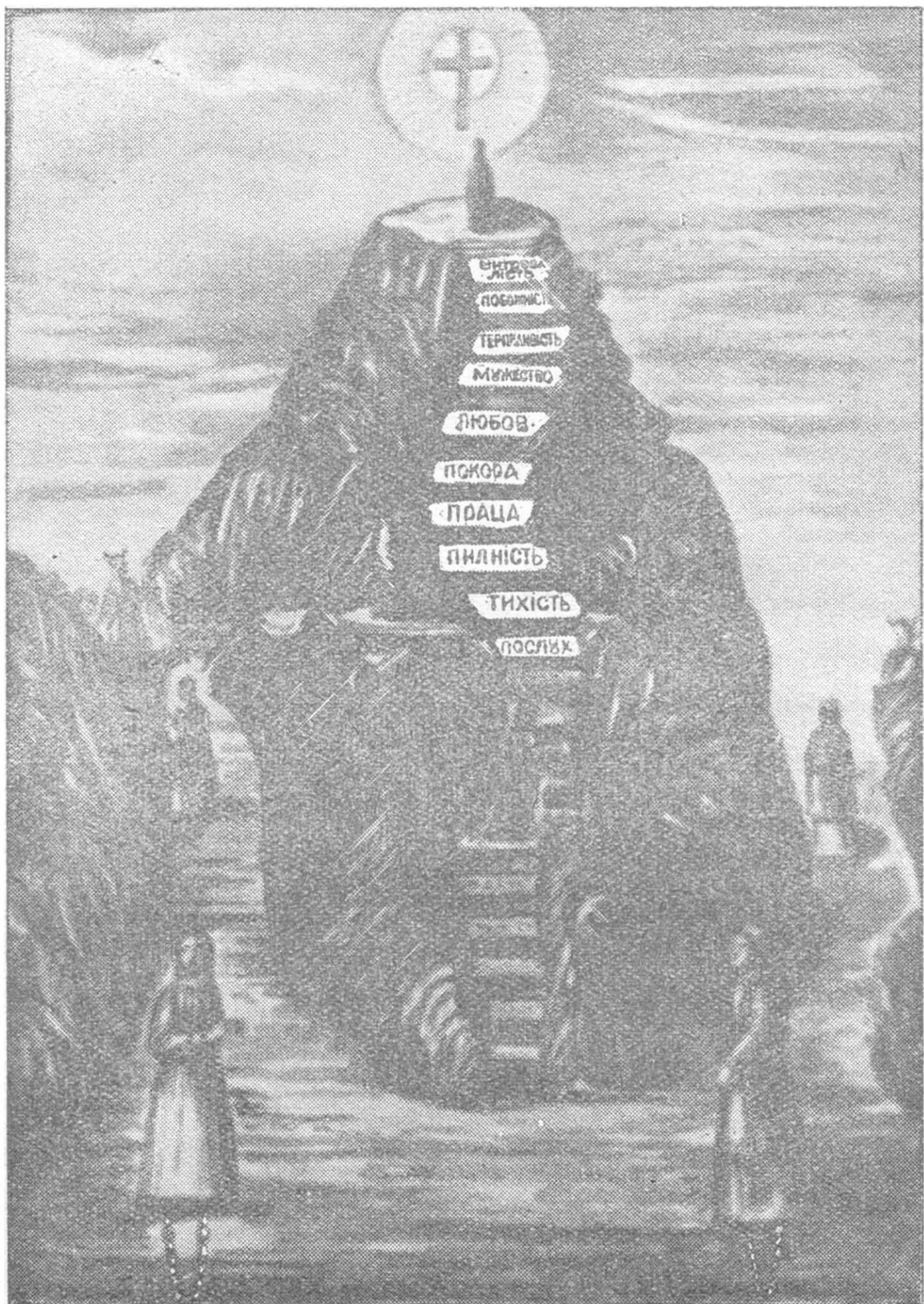

Християнське звершенство.

Гора, через яку веде дорога до неба, до злуки з Богом є дуже стрімка, скалиста і лише з великою напругою можна вийти на її вершок. Як бачимо на образку, на сам шпиль веде вузьенька доріжка. З початку вона є найвузша та найтяжча, а ступені на сходах є найприкріщі та ще й вкриті колючим терням.

Так, всякий початок є тяжкий, тож і тяжкий початок дороги побожного життя. Но як ми перемаємо перші труднощі, дамо провадити себе духовним провідникам і зачнемо постійно послугуватися відповідними орудниками, то послідні ступені будуть уже лекші, а навіть й рожами вистелені.

Але, як видно з образка, якраз перед першим ширшим ступенем, ступенем послуху завертає один манівець на ліво. І він дуже приманює людей.

Дорога, що веде до неба.

Так є, послух для многих душ буває тяжким. Але як душа переступить сей ступень, то вмить дорога і лекшає, — хто послушно піддається духовному провідникови, сей вже легко буде йти дорогою побожности.

Ступені сеї дороги дуже цінні, а звуться вони: мовчанка, умірковання, пильність, покора, любов, відвага, терпеливість, побожність і постійність.

Як душа перейде отсі ступені, вона певно стане на вершку злуки з Господом Богом.

Однак, як мало людей досягає сього вершка! Більша їх частина вибирає широкий та легкий путь. А там засідається пекольний ворог, щоби їх заманути у вічну пропасть.

Бувають знову люди, які перед самісіньким вершком християнського звершенства стають і не рушаються з місця, як се бачимо на жінчині, що непорушно стоїть по правому боці. Ся жінщина представляє тих, що то на зверх видаються побожними; але надмірний нахил до землі не позволяє їм продовжати дороги до звершенства. І чоловік є тим нещасливіший, чим він сильніше прив'язаний до дочасности, як жінщина по лівім боці образка, що має ноги сковані залізними путами.

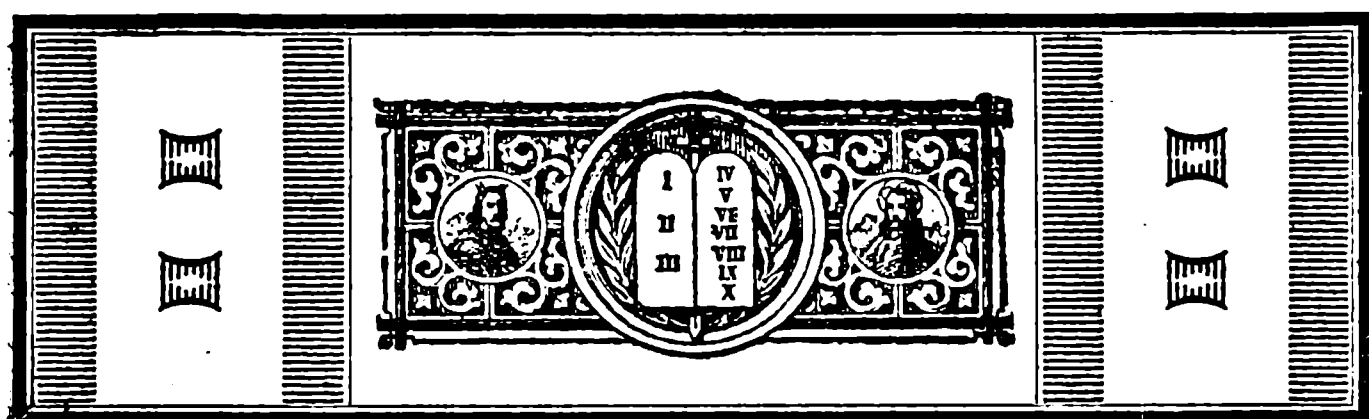
Дорогий християнине, роздумай, чи не здержують тебе на дорозі до християнського звершенства такі залізні окови?

Старайся негайно освободитись із них! Прости помочі з неба! Благай все милостивого Бога, щоби уділив тобі помочі та сили до сього діла.

Лише скала Христової Церкви виводить нас від погібелі.

Про Христову Церкву.

Як ми хочемо поїхати до якогось краю що лежить за широким морем, то мусимо сісти на великий, сильний корабель. Інакше годі нам переправитися через ті глибокі та широкі води. Наше життя се наче бездонне, безкрає море, яке ми мусимо переплисти, щоби могли причалити до берега вічності. Безпечно же переплинемо, як всядемо на корабель, що ніколи не тоне, а щасливо допливає до небесної країни. Сим кораблем є Христова Церква.

Під Христовою Церквою ми не розуміємо тут Божого дому, де ми ходимо молитися, а всіх християн на цілому Божому світі, які визнають ту саму правдиву Христову науку, приймають ті самі св. Тайни і узнають за свого видимого голову намісника Христового, наслідника св. Петра, Папу Римського. Більше нікому, тільки св. Петрови й його наслідникам сказав Ісус Христос: „Ти єси Петро і на сій скалі збудую мою цер-

кву і ворота пекольні не переможуть її. І дам тобі ключі царства небесного і що звяжеш на землі, буде звязано на небесах, а що розвяжеш на землі, буде розв'язане на небесах.“ (Мат. 16, 18—19.)

Ісус Христос на те установив свою Церкву, щоби вона нас навчала та вказувала дорогу до неба.

Святі Вітці часто порівнюють Христову Церкву з ковчегом Ноя. І дійсно, лише ті виратувалися з потопу, що були в ковчезі. Так само, лише той може виратуватися від вічної загибелі, що знаходиться на кораблі св. Церкви.

Лише у Христовій Церкві є одиноко-спасуюча віра і наука Ісусова у своїй первісній чистоті, себто така, як вона вийшла з уст Спасителя та Його Апостолів. Так, бо лише ця наука може нас запровадити до вічного раю. Боже лише у Христовій Церкві заховуються Божі заповіді так, як мають бути заховані; бо лише у Христовій Церкві знаходяться Христові св. Тайни, ці орудники, що їх Ісус подарував людському роду для легшого досягнення вічного блаженства — бо сими Тайнами спливає на нас Божа ласка, без якої нам годі спастися.

Христова Церква се корабель вічного життя, що ніколи не затоне і не заблудить, бо сам Дух Святий є її керманичем і управителем. Сей корабель тихо-мирно пливе по морі людського життя і безпечно веде нас до пристані вічності. Біля сього корабля клеоче невгаваюча буря,

скаженіє пекольна сила. Но надармо — корабель Христової Церкви ніколи не затоне.

Дорогий христіянине, хочеш спасти свою душу? Не покидай Христового корабля! Будь вірним членом Христової Церкви і заєдно памятай на слова св. Кипріяна:

„Не може мати Бога за вітця, хто не має Церкву за матір.“

Котра церква є дійсно Христовою?

Лютеран каже, що його; кальвін, що його; байбелник вихвалює свою, штундист та методист не пускають зі свого, а вже схизматик, що то любить себе ще й православним називати, то вже на ціле горло верещить, що в нього віра найліпша і найтвердша. Зноваж ми католики переконані о правдивості нашої церкви, спокійно переходимо попри усіх тих єретиків та схизматиків. Нам не потрібно ні самохвальби, ні обману, ні брехні, ні крику — як жидови, що торгує лихим крамом. Ми спокійно, хоч зі жалем глядимо на тих засліплених, що то живуть у темноті і не хочуть побачити світла правди і кажемо їм:

Ваші предки: Нерони Діоклеціяни не такими, як ви силами змагалися знищити св. Церкву, як то ще й недавно робив Карлос у Мексику зі своїми масонами та іншими безбожниками, а таки їм не вдалося. Тож не удасться і вам, бо Ісус Христос приобіцяв свою поміч для своєї Церкви: „Ворота пекольні не переможуть її.“

Як минулися кати христіянства, як пропали без сліду аріяне, несторіяне та всі інші фальшиві церкви, так також загинуть й усі, що відірвалися від Христової скали.

Бож лише корабель, яким кермують св. Петро і його наслідники переплине через море життя людського роду та причалить до пристані вічного життя, а все інше, чи скорше, чи пізніше потоне в морю розбурханих віків.

Що тільки католицька церква є єдино правдивою Христовою церквою, о тім навіть дитина може переконатися.

Бож питаюся, чи чув хто перед війною н. пр. про українську автокефальну церкву? — Авжеж що ніхто! — А тепер? Чути про неї. Звідкиж вона взялася? — Чи може Ісус у друге прийшов на землю, щоб голосити нову науку? Ні! — Се люде видумали автокефалію. Чи отже автокефалія може бути Христовою церквою? Певно, що ні. А байбелники, суботники, баптисти, чи походять від Апостолів? Ні. Сі віри видумали люде і то десь перед 100, або і перед 50 роками.

Таксамо перед 400—500 роками не було ні лютеранів, ні кальвінів, ні англіканів. А тепер вони є. Що се значить? Се значить, що їхні церкви не Ісус Христос заоснував, а люде. Таж Ісуса Христа тоді уже не було на землі, Він знісся на небо, а не вернеться аж при кінці світа.

Не инакше мається річ із схизматицькою церквою. Аж десь тисяча літ після, вознесення Ісуса Христа появились схизматики Фотій, а о-

після Керуларій (1054. р.), що розірвали одність церков, здоптавши ногами святий заповіт Христа: „Щоби всі були одно“ (Йо. 17, 21.) і відірвали цілий схід від католицької Церкви. До сього часу, себто через яких тисяч літ і на сході і на заході була одна віра Христова, віра церкви католицької.

Наші великі св. Вітці, Василій Вел., Григорій, Золотоуст, Николай, Атанасій, Полікарп, Іван Дамаскин не знали схизматицької церкви. А наші предки, св. Ольга, св. Володимир Великий, прийняли віру Христову, правдиву, віру церкви католицької, бо ж схизми ще й тоді не було на світі. А й після грецької схизми задержала Україна якийсь час злуку з Римом, признавала св. Петра і його наслідників за видимого голову Церкви, себто була католицькою. Аж згодом, коли з Цареграду прибувало до нас все більше й більше священиків, вони поволи затягнули й наш народ у схизму, з якою згодом прийшов страшний занепад нашої, цвітучої колись церкви.

Но так воно довго не могло бути. Наші предки пізнали другі народи, розчитались у церковній історії та переконалися, що до 1050 р. була одна й та сама віра, котру на сході називали православною, а на заході католицькою. Вони побачили, що Фотій та Керуларій розірвали церковну єдність за котру так горячо молився Ісус на тайній Вечері. Вони почали роздумувати: Чиж не моглоби бути знова так, як було до р. 1054-го? Чи не милою річчю булоби в Бо-

жих очах, як ми покинулиб манівці роздору, а зєдинилися зі західними братами, які лиш у тому від нас ріжняться, що мають инакший обряд? Що ж милійше перед Богом чи держатися схизми-роздору чи завіту Христа та Його слів: „Ти єси Петро (скала) і на сій скалі збудую мою церков“ (Мат. 16, 18.) „Паси ягнята мої. Паси вівці мої?“ (Йо. 21, 16—18.) Таке роздумавши вони почали переговори з Римським престолом, які й щасливо скінчилися тим, що велика частина нашого народу зєдiniлася з Римом задержуючи свій східний обряд. — Сталася ся велика подія в Бересті 1596. р. і від тоді ми знова в тій вірі в якій були наші предки перед схизмою, ми знова в правдивій Христовій Церкві. —

Із сього ми бачимо, що схизма не починається від Ісуса, а від Керуларія та від Фотія. Отже ся церква є так само людською видумкою, як лютеранська, кальвінська, штундицька і т. п. Вона може називатися фотійською, керуларійською, але ніяк Христовою.

Ніхто, навіть і найбільші вороги Христової Церкви не сміють заперечити, що тільки католицька Церква має свій початок від Ісуса Христа. Ніхто не годен доказати, що Апостоли не її проповідали і що не їй Ісус приобіцяв, що ворота пекольні її не переможуть, та що Він з нею буде до кінця світа. Тому лише вона має право називатися єдинеспасаючою, Христовою Церквою.

Коли отже хочеш спасти свою душу, то не

сумніваюся, що без хвилинки надуми спізнаєш, що твоє місце має бути в католицькій Церкві.

Коли ж однак тобі треба віри не для спасення душі, а для зарібку, або політичних агітацій чи пак для моди то скажу тобі от що: Як ніхто ще на досці не переплив моря, щоб дістатися до Америки, так само ще ніхто не представся до блаженної вічності, у людській видуманій церкві.

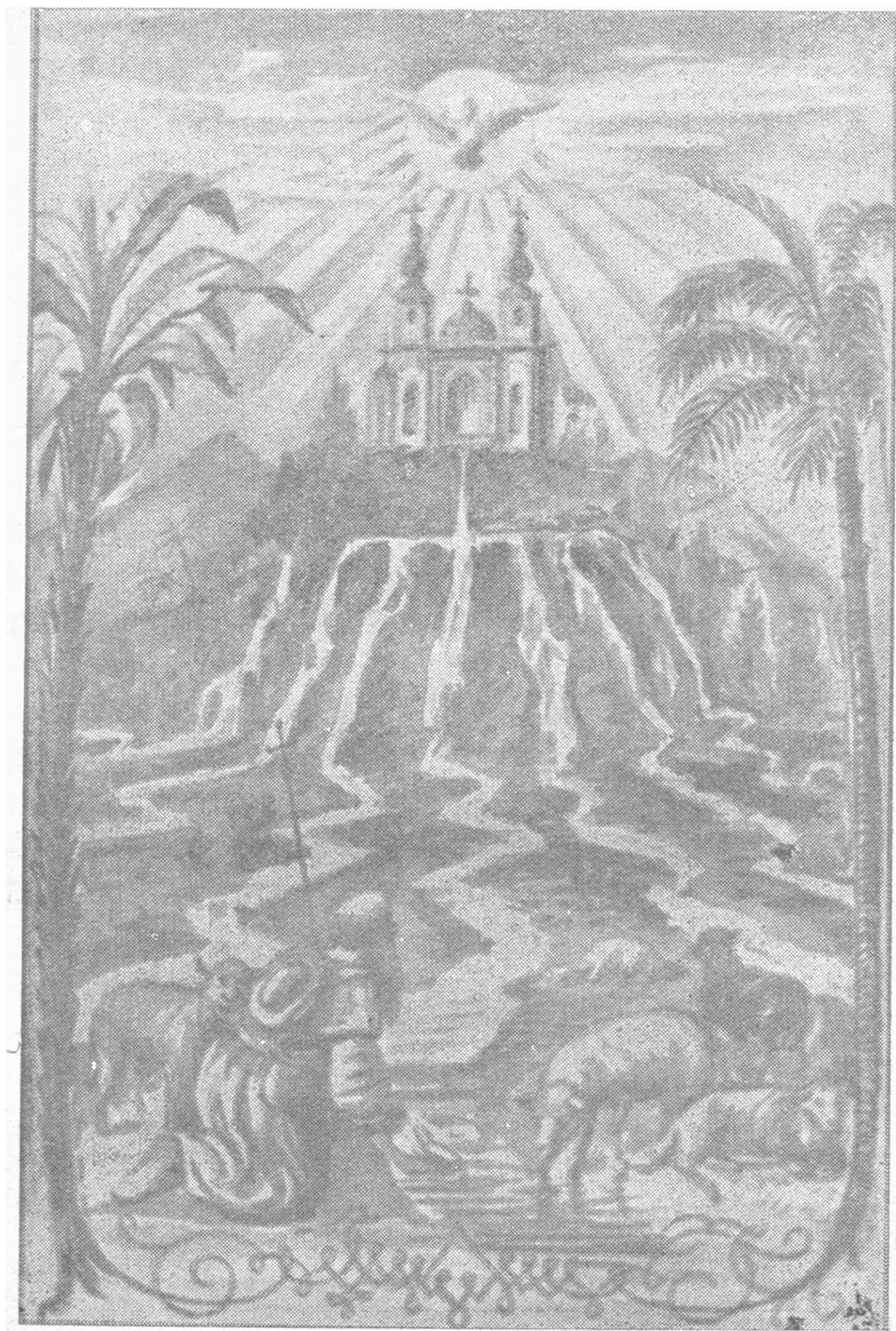
Уже Гамалиїл, жидівський мудрець влучно сказав: „Коли від людей ся рада або діло, розсиплеться, колиж від Бога не зможете їх знівечити.“ (Діян. 5, 38—39.)

Католицька Церква є від Бога, тому ніяка ворожа сила не всилі її знівечити; даремні усі зусилля пекла та злих людей. Вона процвітає і шириться. А хоч сям-там відпаде від неї кілька душ, що дадуться уловити у диявольські сіти, то однак їхнє місце займають тисячі інших душ, і так Господь надгорожує своїй Церкві сі втрати.

А людські діла никнуть із дня на день „бо коли від людей се діло, розсиплеться“.

Св. Церква Христова обійдеться і без тебе, але ти без неї не обійдешся, бо тільки один камінь є на спасення людям, себто Христос, а не Лютер, Кальвін, Фотій і т. и. І нема ні в кім іншим спасення крім Христа. „Бо й нема иншого імени під небом даного людям, в котрім мали би ми спастися“. (Діян. 4, 12.)

Сім жерел Божої ласки.

Про св. Тайни.

Ісус Христос у своїй доброті та милосердю у-
становив сім св. Тайн, щоби вони були не-
наче жерелами, з яких плилаби на нас Божа
ласка.

Ісус Христос поводитьсь з нами немов мати
з дитиною.

1. От мати приводить на світ дитину, да-
ючи їй життя. — Так й Господь наш Ісус Христос,
освободжуючи нас через св. Хрещення від
гріха, дає нам життя душевне.

2. Мати доглядає дитину, щоби вона могла
рости та розвиватися. — Ісус же уділяє нам ду-
шевної сили через св. тайну М и р о п о м а -
з а н н я .

3. Мати кормить дитину, щоби піддержати
її тілесне життя. — А Ісус Христос кормить нашу
душу пресвятою Евхаристією.

4. Мати прощає дитині провину, як дитина її о се просить. — Ісус Христос прощає нам наші провини в св. тайні Покаяння.

5. Як дитина захоріє, мати приносить їй потрібні ліки. — Як ми тяжко занедужаємо, Ісус Христос подає нам духовний лік в св. тайні Єлеопомазання.

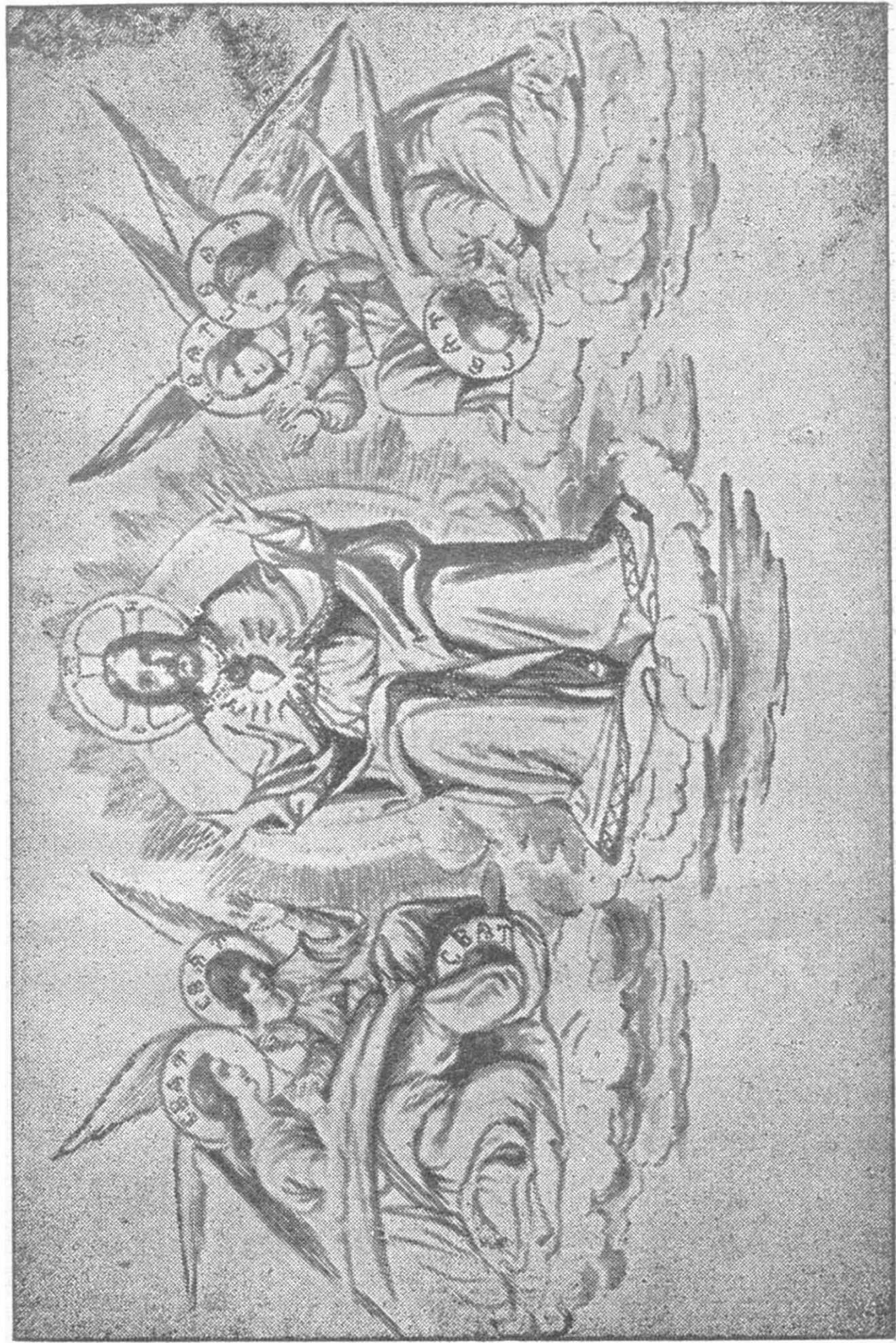
6. Мати дбає о те, щоби дитина одержала потрібну їй науку. — Ісус Христос учить нас через священників, яким дає сю власть в св. тайні Священства.

7. Мати щиро благословить дитину, як вона вступає в стан подружжя. — Ісус Христос благословить молодят в св. тайні Супружества.

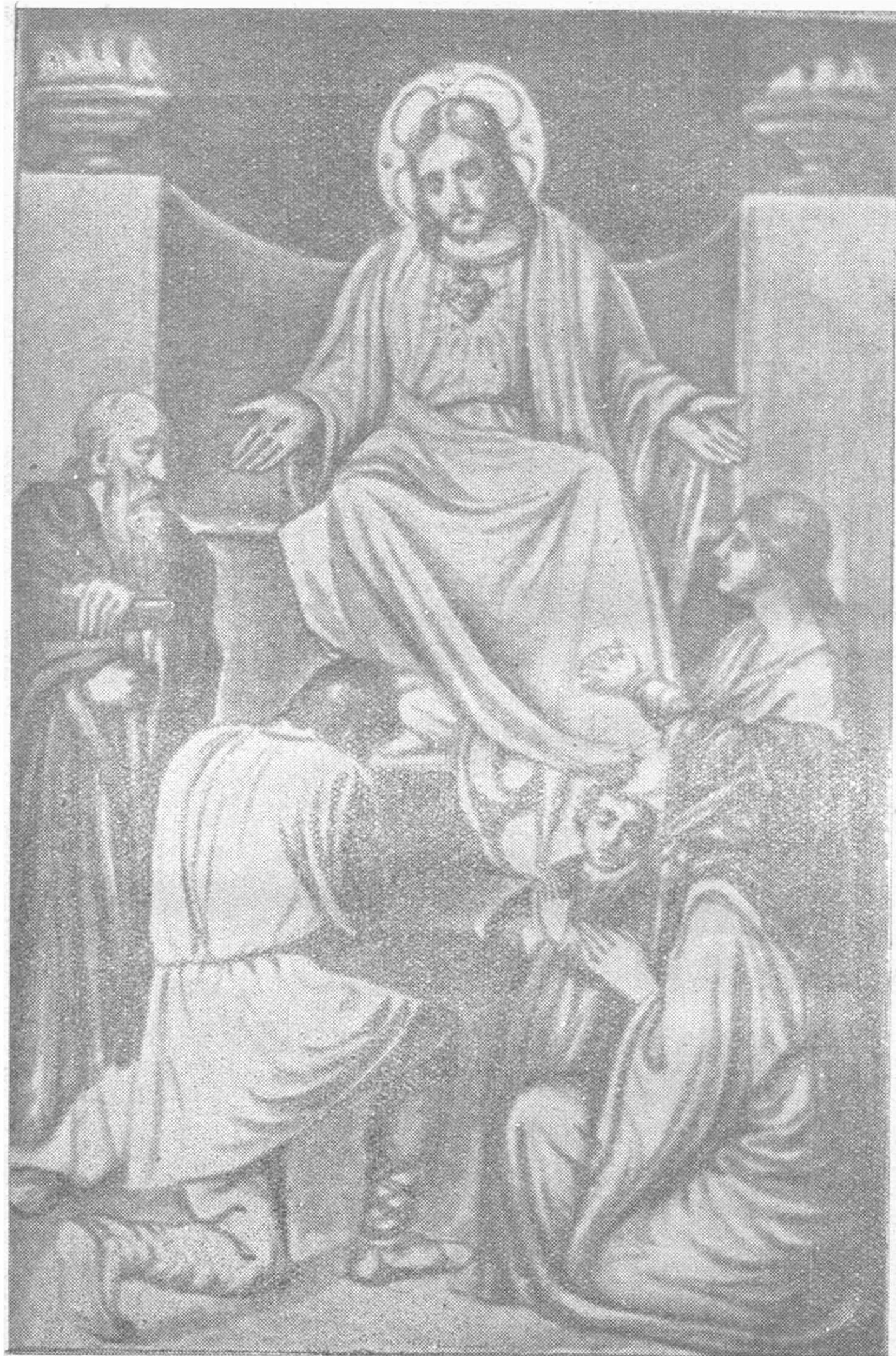
Так то дбає за нас Божествений наш Спаситель та так Він наділює нас своїми ласками.

Недавно лучилася така подія: Якась лютеранка стрінулася в залізниці з нашим священиком. Вона запитала його: „Чому то у вас є тільки тайн?“ Священик відповів: „ми в хрещенню родимося, в миропомазанню скріплюємося, у св. Євхаристії кормимося, в сповіди очищуємося, в єлеопомазанню приготовляємося до вічності, священством навчаємося, подружством стаємося учасниками Божої ласки.“ Лютеранка замовкла, застановилася над тими словами і рік опісля прийняла нашу святу віру.

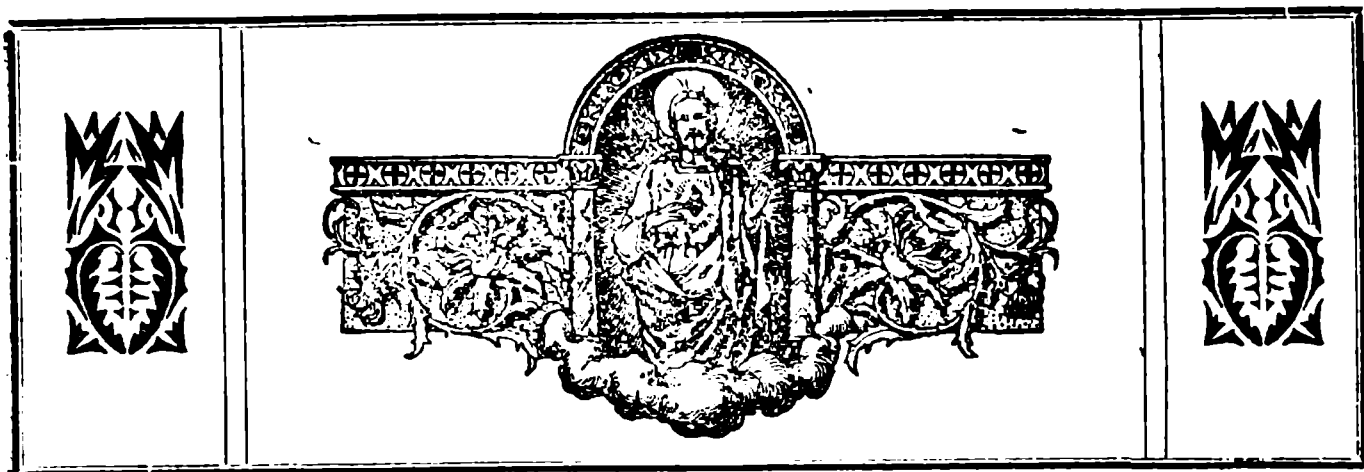

О Найсвятіше Серце Ісуса, помилуй нас!

**Серце Ісуса мого найсвятіше!
Вчини щоби я любив Тебе чим раз то більше !**

Серце Ісусове — жерело всякої потіхи.

Звідки побожні люде черпають силу, потіху, а вавить й радість у своїх терпіннях? — Не з иншого жерела, як із Пресвятого Ісусового Серця.

Нерозумні сі люде, що то шукають сили та потіхи не в Пресвятім Серці Ісусовім, а в людях, в забавах та розкошах світа. Бо земські радощі ніколи не принесуть щастя, яке вдоволилоби наше серце. Люде ніколи не зазнали і не зазнають в дочасних розкошах того спокою, потіхи і радости, які Бог приготував тим, що в Ньому покладають свою надію. Коли би ти, чоловіче, мав усі втіхи, всі радощі сього світа та коли би тільки ти один їх уживав, то однак мушиш признати, що й тоді ти не був би дійсно щасливим, бо ти не міг би їх вічно вживати тут на землі. Тому, дорогий християнине, не на землі шукай розради у терпіннях, а в Пресвятім Серці Ісусовім, у тісній злуці з Ним. Бо ли-

ше зі сього жерела зможеш зачерпнути сеї сили, що помагає чоловікови придбати вічне і правдиве щастя.

Предобрий Ісус так полюбив тебе, чоловіче, що свою кров пролляв за тебе і се до останньої краплини. Його копієм пробите Серце і до сьогодні розсіває свою безконечну любов. Воно й нині отворене для всього світа і жде, щоб як найбільше людей вносило свою любов до Нього.

Дорогий християнине, злучи свою любов з любов'ю Ісусового Серця. Будь почитателем того Предорогого Серця, жерела всякої потіхи!

Молитва.

О Ісусе, Царю мій і Боже мій! я бажаю зложити Твому Пресвятому нас так горячо любячому Серцю поклін підданства, на який лише здобутися можу. Для того посвячую Твому Пресвятому Серцю все чим я є і все, що маю. Посвячую йому своє тіло, душу, пам'ять, розум, волю, свободу, серце, всі чувства, терпіння і болі, а разом всі утіхи і добрі діла, як також усі заслуги теперішні і будучі. Амінь.

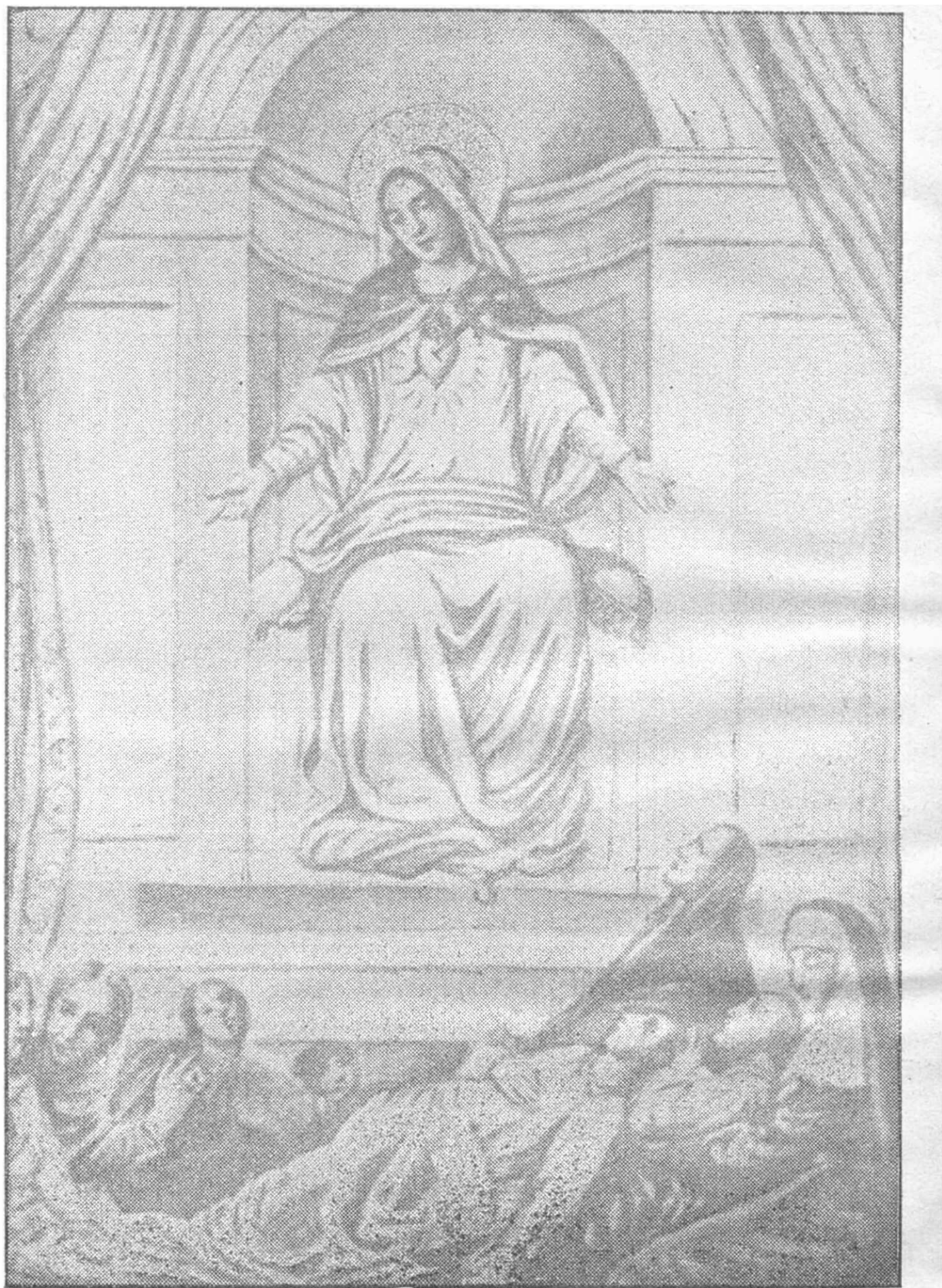

Почитання Пр. Діви Марії.

Чим місяць між зіздами, тим Пр. Діва Марія між Святими. Тому й маємо Пр. Діву Марію почитати особливим способом. 1) Ми маємо Її почитати, бо Вона є Матірю Бога і тому Вона є могутча; 2) бо Вона є нашою Матірю і тому Вона любяча. Вона однісеньким своїм словом більше може в Бога, як усі Святі. Тому то християне у своїх бідах і потребах заєдно до Неї прибігають і кличуть Її своєю заступницею, потіхою терпячих, дверми спасення, посіщенням недужих, прибіжищем грішників, радістю сумуючих, і т. д.

Почитання Пр. Діви Марії є найліпшим орудником, щоби тут на землі достигнути святости, а по смерті вічного блаженства. Марія — се двері спасення. Вона драбиною, що веде до неба; по сій то драбині зійшов Син Божий до нас, щоби нас спасти. Вона своїми молитвами виєднює нам всі потрібні ласки. Лише через Ню можемо

**„Маріє, прибіжище наше, радуйся і спаси тих,
що в Тобі зложили надію!“**

дійти до побожности, до чесного життя і через се до злуки з Богом.

Не вірую — сказав якийсь святець, що у пеклі є хочби одна душа, яка на землі по правді любила і почитала Божу Матір.

А ти, чи любиш і чи почитаєш Пр. Діву Марію? Люби і почитай Її все як твою Матір, а зазнаєш доброти Її Материнського серця.

Молитва.

Згадай, о Всемиловита Діво Маріє, що від віків не чувано, щоби хто прибігаючи під Твій покров, або благаючи Твоєї помочи, або умоляючи Твого заступництва, був Тобою опущений. Тим упованням ведений, о Діво над дівами і Мати Ісусова, удаюся я до Тебе, приступаю і стаю перед Тобою, як грішник зітхаючи; не відкидай, о Царице світа, Мати Предвічного Слова, моїх мольб, но послухай їх ласкаво і вислухай. Амінь.

Умилосердися, найліпша Мати, над відпавшими від св. католицької Церкви і випроси їм ласку навернення.

„Ідіть до Йосифа!“

Ідіть до Йосифа! Сими словами фараон, єгипетський цар відсилав свій страждучий народ до Йосифа, якого Боже Провідіння поставило спасителем Єгипту. „Ідіть до Йосифа!“ Те саме каже нам небесний Отець і відсилає нас до того Йосифа, котрого вибрав для нас на заступника.

Йосиф єгипетський був тільки живим прообразом нашого св. Йосифа. Він старався лише за одну частину людей і за їхнє дочасне удержання. Святого же Йосифа Господь Бог вибрав на те, щоби Він піклувався усім світом та старався так за наші земські, як і за душевні потреби.

Боже Провідіння подбало, щоби св. Йосифови не забракло нічого до так великого уряду.

Тому то Господь Бог дав Йому високе достоїнство, передаючи Йому вітцівську власть над своїм Єдинородним Сином. Бо Ісус не лише звав

Йосифа вітцем, но й повинувався Йому, як вітцеві, та заявляв Йому синівську любов, послух та по честь.

Господь і тим визначив св. Йосифа, що вручив Його опіці Непорочну Діву Марію.

Бог дав св. Йосифови вітцівське серце, щоб Він нас любив та щоб Він займався нашими ділами. Бог наділив св. Йосифа ще й силою, щоб Він міг легко випросити у Бога всьо, о що ми Його просимо.

У всякій потребі звертайся з упованням до св. Йосифа, а Він певно тобі допоможе.

Кожний чоловік має свого Ангела Хоронителя.

Се велике щастя, що чоловік вже від першої хвилини життя має біля себе Ангела Хоронителя. Його дає нам небесний Отець, щоби Він нас хоронив та провадив по небезпечній дорозі туземного життя.

Малярі ріжними способами представляють нам сесю службу Ангелів. І так:

1) В колисці спить дитина, при ній чуває Ангел і молиться. (Ангел стереже нашого життя.)

2) Дитина йде через кладку, Ангел веде її за руку. (Ангел провадить душу до неба.)

Дитина йде полем; під її ногами гадина, що хоче її вкусити. Но Ангел заслонює дитину і відганяє гадину. (Ангел помагає нам у покусах.)

4) Ангел із дитиною на руках летить до неба. (Ангел помагає нам в годині смерті.)

Ангели Хоронителі ревно дбають за нас.

Ангел Хоронитель.

1) Вони возбуждують в нас побожні гадки та наклонюють нашу волю до доброго.

2) Вони заносять до Бога наші молитви і наші добрі учинки. Се вони чинять не тому, наче би Бог про них не знав, а тому, щоби до наших молитов додати й свої святі прохання й так надати їм більшої вартости.

3) Ангели хоронять нас у небезпеках і відганяють від нас злого духа.

4) Ангели обявляють нам Божу волю. Щоби Ангели могли нас берегти та за нас дбати, треба, щоби ми їм не перешкаждали, а старалися вести богоугодне життя.

Почитаймож Св. Ангелів, бо Вони є нашими великими добродіями. Почитаймо їх і призиваймо часто Їхньої помочі.

Молитва.

Ангеле Хоронителю мій! Тебе поставив Бог сторожом моєї бідної душі. Не опускай мене нинішнього дня і не відступай від мене ніколи. Я молю Тебе, управляй мною в сумнівах, потішай в смутках і журбах, ратуй в небезпеках, підноси із упадків і доведи до вічного щастя. Амінь.

Духовне життя.

В якимсь дуже запущенім селі місіонарі держали місію. З початку люде отягалися і не радо ходили на науки; але пізніше вони так полюбили місію, що жалко було їм, як вона скінчилася. Наслідок місії був такий, що більша частина людей навернулася до Бога; але були й такі, що остали в давних гріхах. Пращаючись питали деякі добрі душі в місіонаря, що їм робитиби, щоби й непоправні грішники повернули до Бога.

„Жийте по приписам віри, відповів місіонар, а грішники побачивши ваш добрий примір, навернуться до Бога.“ Так і сталося.

Дорогий христіянине! Кожний має бути таким місіонарем — апостолом, кожний має своїм добрим приміром вести людей до Бога. Отже і ти все пам'ятай:

1) Наша віра є правдива, і тому треба її сміло і ясно визнавати — не маєш чого стидатися Христової віри, бо ж правда з нами. Св. Павло каже:

„Серцем же вірується для справедливости, а устами визнається для спасення.“ (Рим. 10, 10.) Сими словами св. Апостол хоче сказати, що як ми явно визнаємо нашу віру, то й будемо спасені. І сам Ісус каже: „Кожного, хто визнасть мене перед людьми, визнаю його і я перед моїм Вітцем.“ (Мат. 10, 32.)

А що казати про тих христіян, які не то, що стидуються визнати свою віру, але ще висмівають побожних людей і глузують зі слова Божого та священників?

Якби такими були перші христіяне, щож сталося би з нашою св. вірою? Чи вона булаби розширилася по всьому світу? Перші христіяне не стидалися явно визнавати свою віру і не боялися за неї віддати життя; тож не стидайся і ти визнавати сю віру, щоби не односилися до тебе слова Христа Господа: „Хто повстидається мене і моїх слів в сім грішнім роді, і Син Чоловічий повстидається його, як прийде в славі свого Вітця.“ (Марк. 8, 38.)

2) Наша віра є свята! Тож не стидаймося жити по її приписам.

Св. Христофор був дуже сильним мужчиною. Одного дня ударив його якийсь хирляк, Святий перемиг свій гнів та лише сказав: „Ах, як би я не був христіянином....“ себто, якби моя христіянська віра не наказувала мститися та платити злом за зло, тоді моя залізна рука показала б тобі що це значить, ударити Христофора... Але що св. Христофор жив по приписам Христової

віри, тому й простив своєму ближньому, який його обидив.

Подібний случай оповідають й про одну жінчину. Ся жінчина найшла мошонку з грішми, що належала до якогось безбожника. Безбожник здивувався, коли жінчина принесла йому гроші. Як то? Ти не убога? Чи сі гроші тобі потрібні? — поспитав, безбожник. Ой убога я, пане, але я християнка, тож не слід мені задержувати чужу власність, відповіла бідна жінчина, яка дала теж і гарний примір, як треба по християнськи жити.

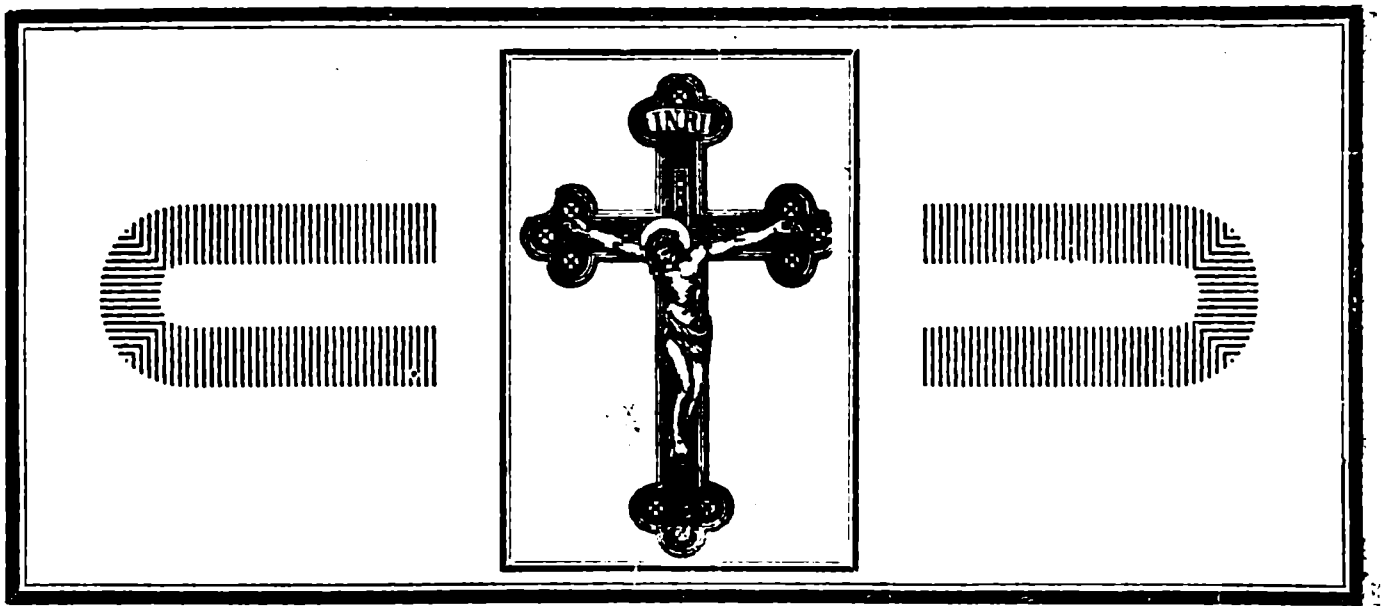
Дорогий християнине! Тільки той може називати себе добрим християнином, хто жие по приписам Христової віри. Тож чи може називатися дорим християнином той, що не заховує свят, що ні раз у рік не сповідається, що других відводить від церкви і сам не ходить до неї, що читає безбожні книжки та газети, їх ширить, а на католицьку пресу ні сотика не дає, що говорить проти Христовї віри, бунтується проти церковної влади, обмовляє єпископів і священників і т. и.?

Звісний оборонець християнства Тертуліян, що жив у третьому століті, так відозвався до гнобителів християн: „Подивіться на наше життя і якщо його добре пізнаєте, неможливе, щоби ви дальше переслідували християн. Межи ними не найдете обманців, розбійників, а навпаки вони повинуються законам. Правда, у ваших тюрмах сидить чимало християн, але їхньою одинокою про-

виною є те, що вони звуться христіянами. Щож злого ви можете їм закинути? Правда, що ми христіяне сходимося, але тільки для того, щоби Богу служити. Скажіть чи накоїли ми кому пакости? Чи не даємо кожному примір до доброго? Який є ще обов'язок, якогоб ми не сповняли? Чомуж отже хочете знищити сю віру, що з нас робить добрих громадян?“

Дорогий христіяніне! Чи міг би Тертуліян так сказати й про теперішних христіян? Думаю, що ні. А однак віра наша є та сама, що була давно. Сесея віра зробила щасливими наших батьків, вона кріпила їх у недолях та несла їм потіху в останній годині смерті. Тож вступай у сліди давних христіян, а будеш і ти міг сказати з св. Апостолом: „Боротьбою доброю я боровся, дорогу скінчив, віру зберіг. Впрочім заховано для мене вінець справедливости, котрий віддасть мені Господь того дня судія справедливий.“ (ІІ. Тим. 4, 7—8.)

Спаси свою душу!

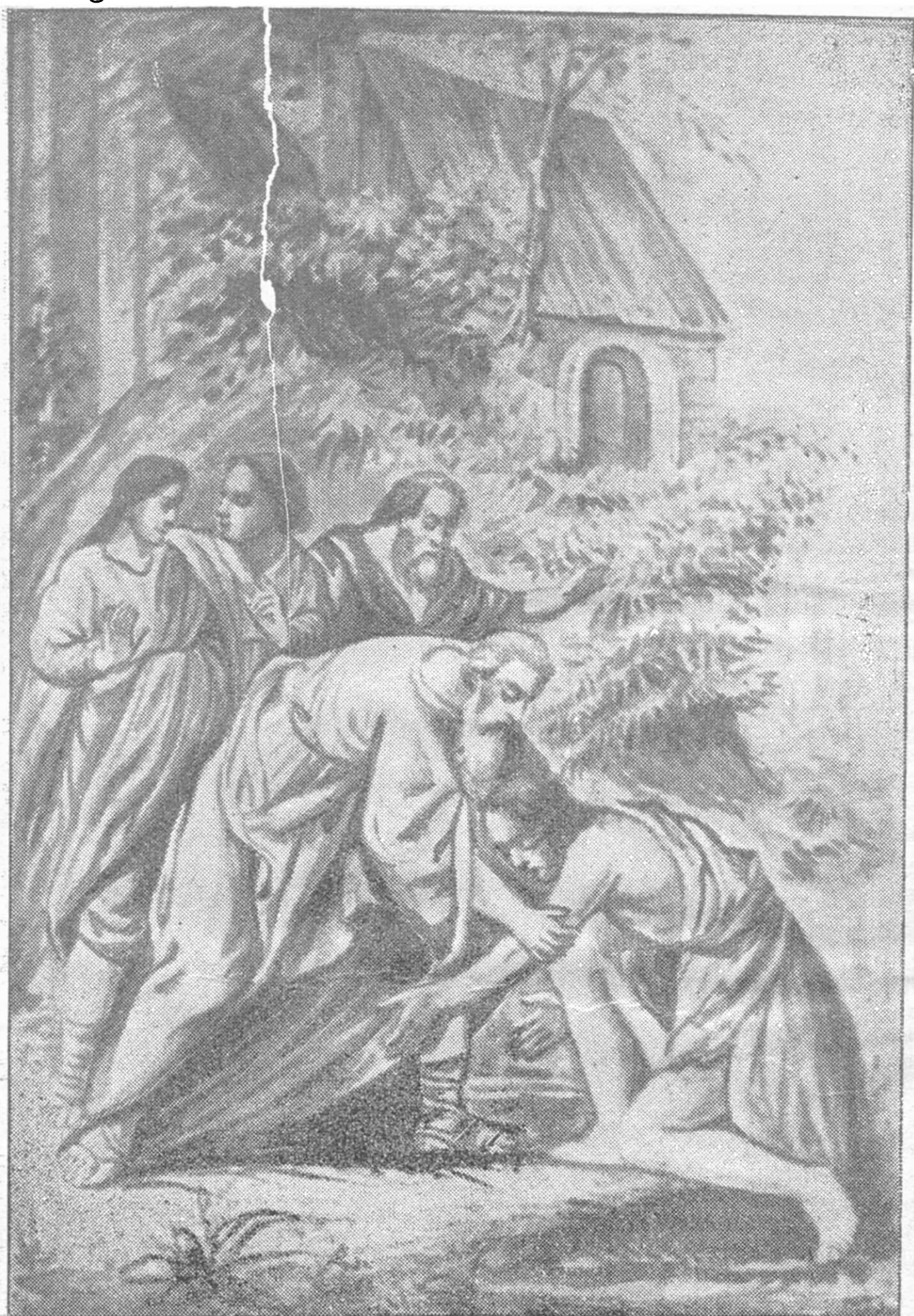
Спасеш свою душу — спасеш усе. Стратиш свою душу — стратиш усе. Тому бережи своєї душі, хорони її передовсім від смертельного гріха і від всіх нагод, що ведуть до него.

Часто згадуй на смерть, суд і пекло! Молися щоденно, особливо в часі покуси. Часто приступай до св. Тайн. Святи день святий, неділю і свято слуханням Служби Божої. Жертвуй завсіди свою працю небесному Вітцеві! Почитай Пр. Діву Марію і Святих. Люби св. Христову Церкву, як свою матір; хорони й борони Її від безбожних ворогів. Читай лиш християнські газети і книжки. Молися щоденно за щасливу смерть.

Дитино! Шануй вітця і матір твою!

Молодче! Памятай на свого Сотворителя в днях молодости твоєї.

Наставники! Будьте справедливими і тямте, що й ви маєте над собою Наставника.

Спаси свою душу !

Богачі! Памятайте на того богача, що то на другому світі просив хоч краплину води.

Убогі! Памятайте, що: „Блажені убогі духом, бо їх є царство небесне.“ (Мат. 5, 3.)

Дорогий брате, памятай, що на сій землі все минеться, лише твоя душа жити ме на віки. Памятай, що маєш одну-однісню душу, а як її втратиш, ти втратиш всьо.

С п а с и с в о ю д у ш у !

Молитва.

В руки Твого превеликого милосердя, Боже мій, віддаю свою душу і тіло своє, всі свої чувства, гадки і діла, всі потреби душі і тіла, своє життя, день та годину розлуки з тілом, смерть і свій спочинок в гробі і своє воскресення. А ти премилосерний Боже, невисказана Доброто, приймай мене з усіх людей найнегіднішого слугу під свою опіку, та захорони від усякого зла. Амінь.

З М І С Т :

Вступ	5
Світове життя	8
Початок навернення	12
Образ каючоїся душі	15
Образ розкаяної душі	19
Образ щиро розкаяної душі	23
Поворот до гріха	25
Образ душі, що повернула до гріха	29
Смерть грішника	31
Душа грішника в вічних муках	34
Смерть праведника	37
Пам'ятай на смерть	41
Страшний суд	46
Освободження душі з чистилища	52
Дух правди	56
Возьми свій хрест	59
Християнське звершенство	63
Про Христову Церкву	67
Про св. Тайни	75
Серце Ісусове-жерело всякої потіхи	79
Почитання Пр. Діви Марії	81
Ідіть до Йосифа	84
Кожний чоловік має свого Ангела Хоронителя	86
Духовне життя	89
Спаси свою душу	93

